XIX. évfolyam 27. szám Ára: 1 forint 1963. július 4.

– Visszamegyek a falumba.
– Miért?
– Mert ilyen esőben ott nem kell dolgozni...

Államvizsgák idején

Mészáros András rajza

– Édes jó istenkém, segíts, hogy átmenjek dialektikus materializmusból!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

OKMÁNYOSÍTOTT VILLANYKÖRTE

Egy darab villanykörtét vásároltam a Mártírok útján levő KERAVILL-boltban. Amikor a pulthoz értem, még csak öten álldogáltunk eladóra várva, mire rám került a sor, már tizenkettőre szaporodtunk. Valaki zsörtölődött is a sokadalomból, hogy lassú a kiszolgálás. Hát nem éppen gyors, de ennek nem a kiszolgáló személyzet az oka, hanem a túlzott adminisztráció. Egy szem villanykörte eladásánál az eladónak a következő adatokat tartalmazó okmányt kell kiállítania, indigóval, három példányban: bolt-szám, dátum, eladó neve, mennyiség, az áru jele, egységár, összeg, csomagolta, pecsét. Ezenkívül az áru összegét még be kell írni neki egy kis noteszbe.

Nem tudom, milyen statisztikát készít ezekből a KERAVILL, de ilyen alapos, minden részletre kiterjedő okmány, amit ők számlának neveznek, elegendő volna nem egy villanykörte vagy másfél méter drót, hanem akár egy elektrónikus számológép eladásához is.

(k. e.)

Dánia visszautasítja az atomraktárt

Erdei Sándor rajza

Hamlet: Lenni vagy nem lenni? Lenni!

NEM ISMEREM KI MAGAMAT...

Bevallom őszintén, férfiasan, nem ismerem ki magamat ezekben a modern dolgokban.

Tessék elhinni, nem bennem van a hiba. Nem vagyok egy begyepesedett fejű konzervatív ember. Tegnap direkte megnéztem a fejemet a tükörben: van-e rajta gyep? Nem volt. Hát akkor? Mondom, nem bennem van a hiba — én mindent szeretek, ami új —, hanem a tájékoztatásban.

Néhány héttel ezelőtt színházban voltam, és amikor felment a függöny, megdöbbenve vettem észre, hogy a színpadon nincs díszlet. Micsoda blamázs! — gondoltam magamban. Aztán felfedeztem a színpad bal sarkában egy rozoga sámlit, a jobb sarokban pedig egy csupasz próba-babát. Ez lenne a díszlet? — kérdeztem önmagamtól. Kisvártatva bejöttek a színészek, és nem estek hanyatt a meglepetéstől, de még egy arcizmuk se rándult az üres színpad láttán, amiből arra következtettem, hogy mégiscsak díszlet lesz a sámli és a próba-baba. Beh snassz! — mondtam ekkor sajnálkozva, de azt is csak önmagamban, mert nem akartam zavarni az előadást. — Beh snassz díszlet! Valószínűleg fukar a gazdasági vezető és így akar jó pontot s prémiu-

mot szerezni magának... Szegény színház... Elérzékenyültem ekkora szegénység láttán... Miért nem szóltak? Szívesen kölcsönadtam volna néhány forintot a jövő szezonig...

A szünetben aztán megmagyarázták nekem, hogy a színpad nem szegényes, hanem modern, ami óriási különbség, és gúnyosan kacagtak rajtam... De hát honnan tudtam volna? Miért nem mondták meg? Ha csak egy kis tábla lett volna a színpadon: „Figyelem! Ez egy nagyon modern díszlet!" — akkor egy percig sem hittem volna, hogy nem telik többre a színháznak. Akkor én is meg lettem volna elégedve, sőt mi több, én is elégedetten csettintettem volna, mint a többiek, mondván: De modern! Ez igen! Ez már döfi!

Tehát ismételten kijelentem: nem bennem, hanem a tájékoztatásban van a hiba.

Múltkoriban megálltam egy üres kirakat előtt. Azazhogy nem volt teljesen üres: volt benne egy harapófogó, egy kis kalapács és néhány szög.

— Ez igen — mondtam a feleségemnek. — Ez aztán egy modern kirakat. Semmi zsúfoltság, csak egy harapófogó, egy finoman odadobott kalapács, és néhány

rafináltan elszórt szögecske... Nagyon ötletes és nagyon modern.

Alig fejeztem be a mondatot, megjelent a kirakatban egy mamuszos, bajuszos férfi és befüggönyözte az ablakot.

A feleségem gúnyosan nevetett rajtam, és én úgy éreztem, mintha egy tőrt forgatott volna meg a szívemben. Hát tehetek én arról, hogy tévedtem? Nem bennem volt a hiba, hanem a tájékoztatásban. Miért nem tájékoztatták a járókelőket, hogy az nem egy modern kirakat, hanem egy üres kirakat? Én csak a fejlődésemről akartam tanúbizonyságot tenni.

Szégyenkezve mentem tovább. Nem sokkal odább megálltunk egy másik kirakat előtt, amelyben két pár cipő búslakodott. Csak két cipő, semmi több.

— Látod, ez egy modern kirakat — oktatott a feleségem.

— Biztos?

— Biztos.

— Nem tévedsz? — kérdeztem óvatosan.

— Nem tévedek.

— Akkor jó — mondtam, és elégedetten csettintettem a nyelvemmel, mert imádom a modern dolgokat.

Csak az a baj, hogy nem mindig tudom: mikor kell sajnálkozni és mikor kell csettinteni.

Mikes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NAPPALI SÖTÉTSÉG

Június 24-én reggel, 6 óra 50 perckor, a Margithíd pesti hídfőjénél levő végállomáson felszálltam a 15-ös jelzésű villamosra. (Kocsiszám: 1630.) Amikor a villamos dugig feltöltődött utasokkal, a kalauz csengetett, a vezető indított, mi pedig zokszó nélkül vettük tudomásul a lábtaposást.

A Sziget utca felé döcögtünk, amikor vezetőnk észrevette, hogy egy személygépkocsi, vagy száz méterrel előttünk, ráfarolt a pályatestre és fékezett. Mikor utolértük a renitenskedő gépkocsit, vezetőnk kihajolt, és jó hangosan, hogy az utasok is okuljanak belőle, olyat mondott a gépkocsi vezetőjének, de olyat, hogy még az én volt zupás őrmesterem is elpirult volna annak hallatára. Hogyne pirultak volna szemlesütve és felháborodva a villamoson utazó nők és gyermekek!

A kocsiskiszólás elhangzása után megkérdeztem a villamos vezetőjétől, hogy állásával összeegyeztethetőnek tartja-e ezt a minősíthetetlen hangot. A világos és félre nem érthető válasz rövid és velős volt:

– Maga is egy sötét alak, mert az autósnak fogja pártját!

Szóval én is megkaptam a magamét, pedig csak halkan és udvariasan appelláltam nála a minősíthetetlen kiszólásai ellen.

R. L.

Egyenjogúság

Szür-Szabó József rajza

Egy és más...

1.

Egyik reggel nyolc óra tájban — csakúgy, mint minden más nap reggelén nyolc óra tájban — hónom alá csaptam kicsiny rádiómat s kivonultam a fürdőszobába vele, hogy lelkivigaszt nyújtson a borotválkozás testi gyötrelmeinek közepette. Fürgén szappanozni kezdtem a szakállamat, de kisvártatva megállt a pemzli a kezemben. A rádió „Megtudtuk, elmondjuk...” című műsorát sugározta éppen s ennek során az előadó felsorolta, hogy május 31-én hány intézmény, tanácsi szerv vagy más hivatal képviselői keresték fel az egyik Balatonmenti termelőszövetkezetet. Elhűlve hallgattam a véget nem érő listát, mely sem kitaláció, sem szatirikus túlzás nem lehetett, hiszen konkrét adatokat tartalmazott. Summa summarum: ezen az egyszerű, de napsütéses péntek délelőttön legalább harminc kiküldött jelent meg a szóbanforgó szövetkezet kapuja előtt, hogy szemlét tartson, ellenőrizzen, akviráljon, szervezzen, vizsgáljon s a jó ég tudja, még mi mindent csináljon. Leültem a kád szélére és tűnődni kezdtem.

Hány éve teszi szóvá a sajtó, a rádió azt a helytelen jelenséget, hogy amint a jó idő beköszönt, a sokszorosára ugrik a balatoni kiszállások száma? Legalább tizenöt éve. Mozgékony fiatalember voltam még, amidőn először foglalkoztam a tárggyal. Tizenöt év nagy idő. Ha annyi aranytallérom volna, ahány szatirikus rajzot ez ügyben csak a Ludas Matyi megjelentetett, de jó is lenne! Hányan írtak már erről a visszásságról glosszát, gúnyos riportot, vezércikket tizenöt év alatt! Hányan bélyegezték meg szóban, szónoklatban, körlevélben, leiratban! S íme az eredmény: az állami költségen abszolvált víkend fénykorát éli. Mit lehet itt tenni? Úgy látszik, semmit. De azt most már tegyük meg könyörtelenül.

2.

Az áruház bejárata felett hatalmas tábla:

SELYEMHETEK

Nézem a táblát, s valami bosszant. Végre rájövök, hogy micsoda. Nem szeretem a kérkedést. Én is selyemhetek, nemcsak ő, mégsem kiabálom világgá. Sőt, te is selyemhetsz, ő is selyemhet, selyemhetni mindenkinek joga van. Mi van ezzel dicsekedni való?

3.

Van a tévének egy igazán kedves szereplője. Arra a kis mackóra gondolok, aki esténként fogmosásra buzdítja a gyerekeket, majd utána meghallgatja a mesét és aludni tér. Nos, mackó barátunk bírálatot kapott. Egy budapesti olvasó, lapjának részére fenntartott helyén levelet tesz közzé, melyben helyteleníti, hogy a mackó kiköpi a szájöblítő vizet. Szerinte ez illetlenség.

Ha más gondja nincs a levélírónak, igazán irigylem őt. A mackónak pedig azt üzenem: a bírálatot szó nélkül nyelje le, az öblítővizet azonban köpje ki ezentúl is.

Apropo: mit szokott csinálni a szájöblítővízzel a szigorú levélíró?

(t.)

Kezdődik elölről

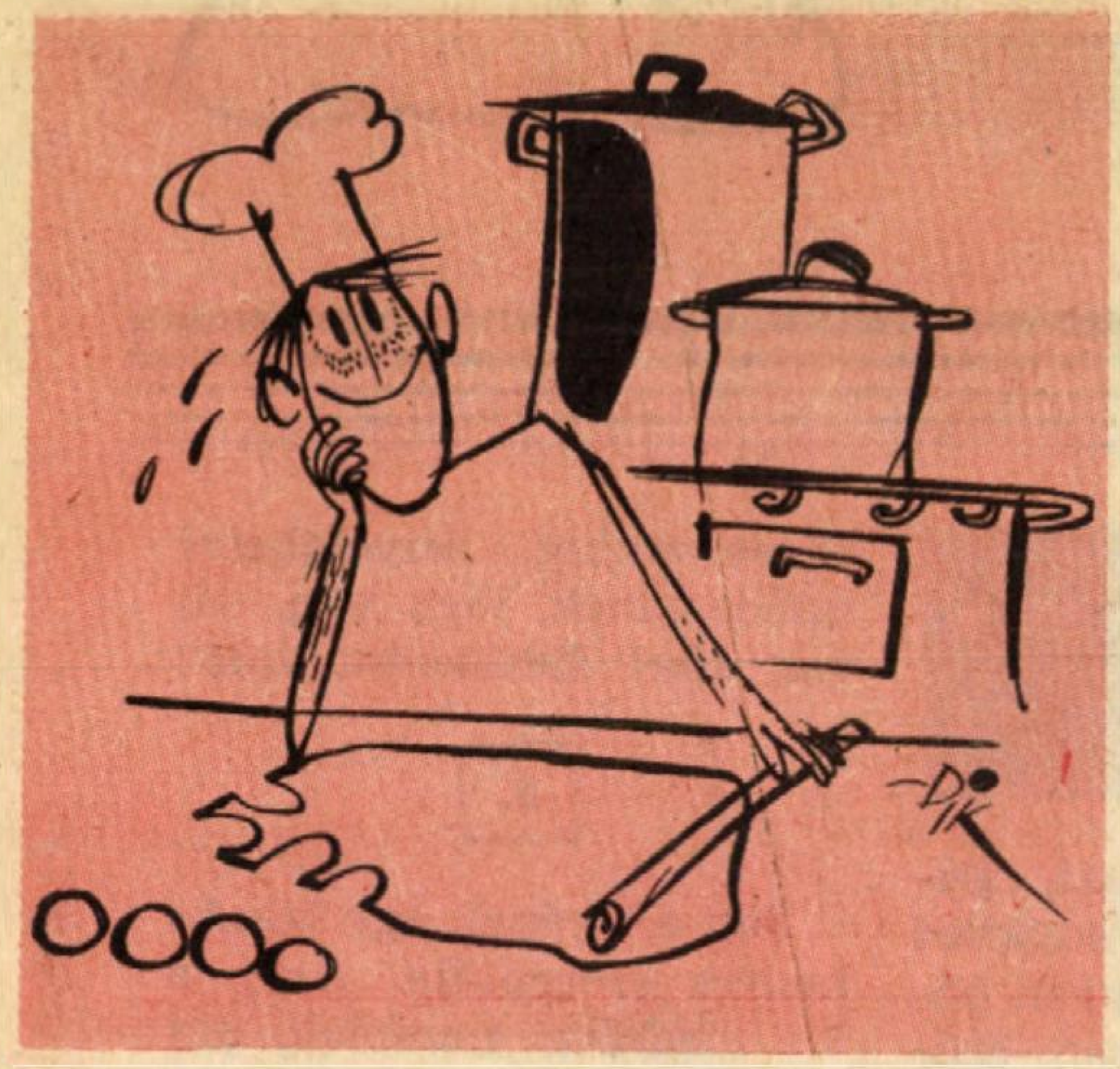
Vasvári Anna rajza

– Tizenöt mázsát kérek...

Üzemi konyha

Sajdik Ferenc rajza

– Már csak négyezerhatszázötvenhat darab kell...

LEVÉL egy lakóbizottsági elnökhöz

A XIII. ker. Tanács oktatási osztálya (gyámhatósága) perforált, válaszos levlapon megkereste önt, hogy adjon véleményt egy tanácsi segítségre szoruló lakótársa ügyében. A választ postafordultával megküldte a tanácsnak, és aznap este – elítélendő könnyelműséggel –, azzal a megnyugvással hajtotta ön álomra a fejét, hogy tevékenységével ismét megkönnyítette népi államunk egyik fontos közhivatalának a munkáját.

Igazán nagyszerű vívmánya társadalmunknak, hogy a tanács ennyire szívén viseli az állami gondozottak ügyét. Nem kímél sem időt, sem fáradságot. Csak az a fontos: azonnal, gyorsan, a bürokrácia mellőzésével oldja meg nehéz és nemes feladatát.

S milyen jó dolog, hogy van hová, és kinek írnia; hivatalból megkeresheti a lakóbizottsági elnököt, a helyi viszonyok legalaposabb ismerőjét.

S milyen jó nekünk és a tanácsnak is, hogy a lakóbizottsági elnök haladék nélkül válaszol: siet a postára, írásban elküldi a véleményét, mert neki is szívügye az állami gondozott sorsa.

Ezt a tökéletes együttműködést zavarta meg most az ön figyelmetlensége: válaszlapját nem látta el megfelelő bélyeggel, s a tanács megtagadta a levlap átvételét. Egy lakóbizottsági elnöknek tudnia kellett volna: ha a címére érkezett lapon nagybetűs lila pecsét hirdeti is, hogy „HIVATALBÓL DIJATALÁNYOZVA", ez a válasz-levelezőlapra nem vonatkozik. Csak egy a fontos: azonnal, gyorsan, a bürokrácia mellőzésével...

Gondolhatott volna ön arra is, hogy a tanács gyámhatóságának esetleg nincs kerete bélyegre, és ha hivatali érdekből kérdez valamit, akkor a válasz postaköltsége a feladót terheli. Büszkén viseli ön az elnöki címet, örül a közbizalomnak, amely a lakóbizottság élére emelte, megelégszik azzal, hogy ötvenkét család ügyes-bajos dolgát intézi társadalmi munkában, de a költségeket nem hajlandó a saját zsebéből fizetni. Még ezt a csekély portóköltséget is a tanácsra akarta tukmálni, de póruljárt, mert a posta megduplázva vasalta be önön a tanács által visszaküldött levelezőlap portóját. Azonnal, gyorsan, a bürokrácia mellőzésével...

Bár önnek eszébe jutott, amiről a XIII. ker. tanács gyámhatóságánál megfeledkeztek, vagyis: egye fene a pénzt, de mi lesz a szociális gondozott ügyével, ha az ön válasza hiányzik az akta elintézéséhez, – ez azonban nem számít. A tanács álláspontja e tekintetben is helyesnek bizonyult: valóban kár lett volna a bélyegköltségért. A mai napon ugyanis szabályosan felülbélyegzett borítékban elküldtem a XIII. ker. tanács gyámhatósága címére az ön által hozzám juttatott levelezőlapot, és így majd csak elintéződik szociális gondozottunk ügye. Azonnal, gyorsan, a bürokrácia mellőzésével...

De végül is: minden jó, ha a vége jó. Jól járt a XIII. ker. tanács gyámhatósága, mert megtakarította a portóköltséget, de örülhet ön is, hogy ilyen szépen alakultak a dolgok. Mert, kérdem tisztelettel, mi lett volna, ha a tanács történetesen átveszi az ön levelezőlapját, és azt okmánybélyeg hiányában megleletezi, s kirovatja önre az illetéket, bírságaival és kamataival együtt! Azonnal, gyorsan, a bürokrácia mellőzésével...

Ezt is megtehette volna! Hadd fizessen a lakóbizottsági elnök, ha már társadalmi munkában dolgozik.

Földes György

Nem megy az alkotás...

Várnai György rajza

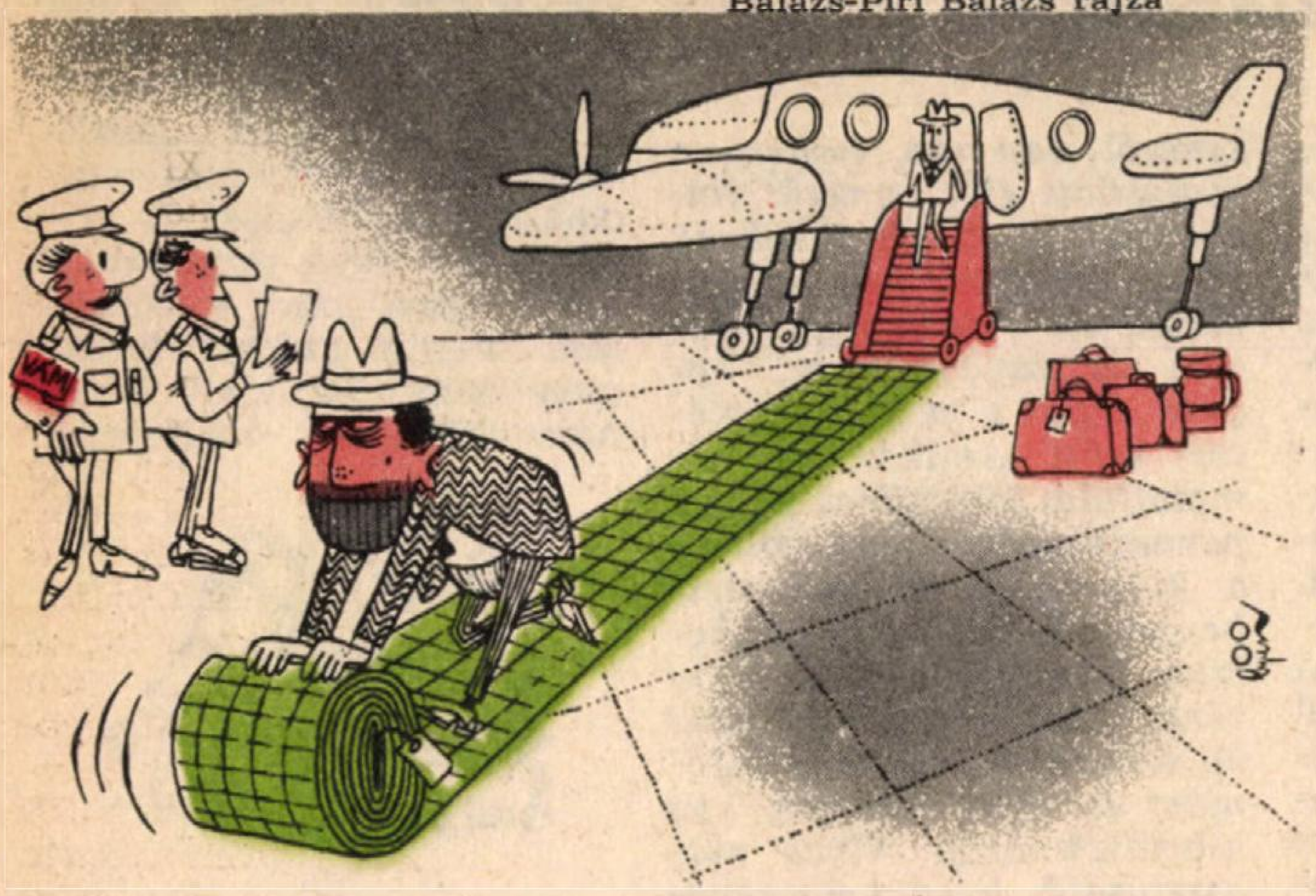
Egy őszinte kezdő

Toncz Tibor rajza

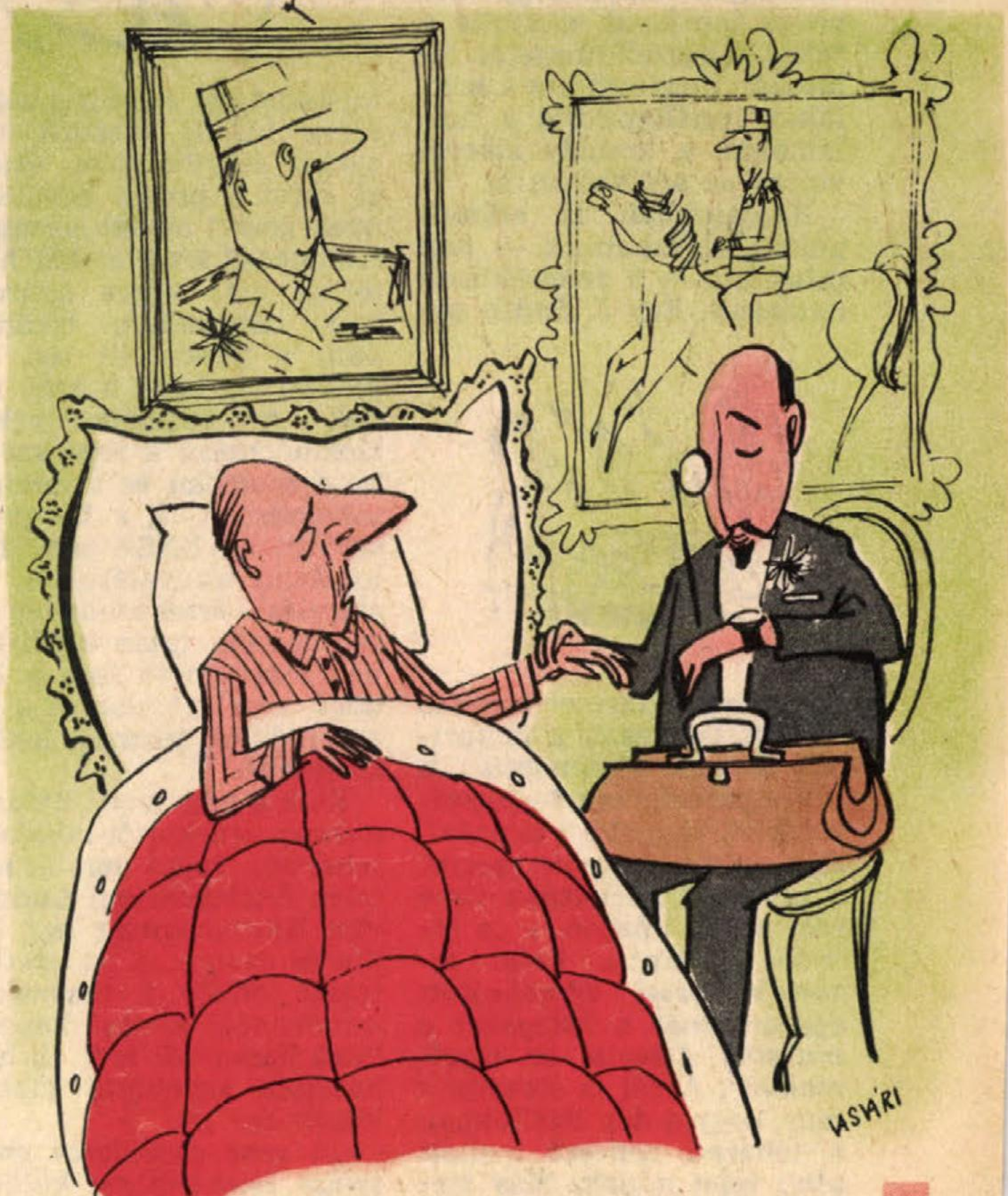
Agyafúrt csempész

Balázs-Piri Balázs rajza

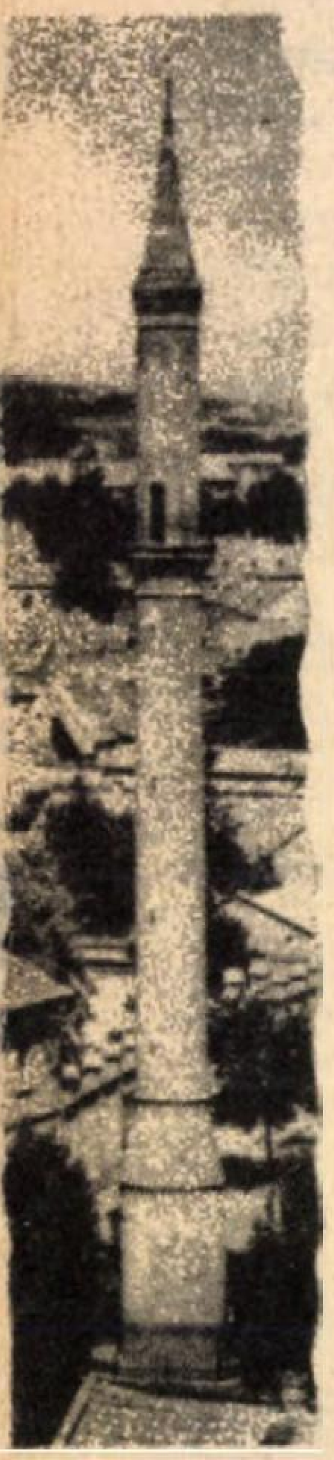
„Forró drót” Moszkva és Washington között

Vasvári Anna rajza

De Gaulle: Nagyon megrázott . . .

Egri képeslap

Dobó István szobra előtt, osztályát fotografálja egy pufók középiskolás. Az egyik srác leemeli a talapzaton levő kis babérkoszorút és diszkréten a saját nyakába teszi. Most hajszálra úgy fest, mint egy élvonalbeli kerékpárversenyző, aki részhajrát nyert a francia körversenyen.

A felvétel után gondosan visszateszi a koszorút a helyére. Elvégre kegyelet is van a világon . . .

*

A líceum kapujánál megpróbáltam ismeretséget kötni egy csinos helybeli kislánnyal, persze kizárólag élménygyűjtés céljából, de hajszál híján kaptam tőle két pofont.

Igazán nem is gondoltam volna, hogy még mindig ilyen harciasak az egri nők . . .

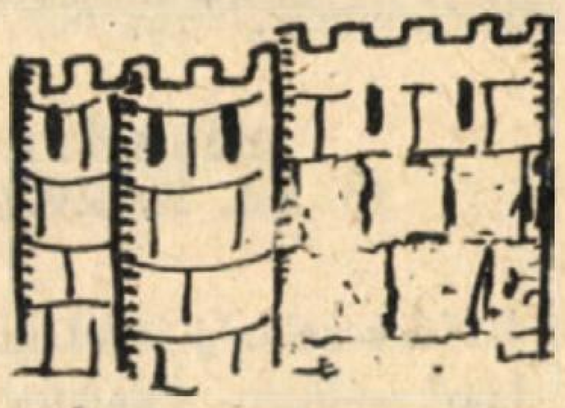
Bár a daliás végvári idők rég elmúltak és hálistennek béke van, Egernek ma is egy katona szerez dicsőséget, többek között.

Mármint a város gyorsúszó Európa-bajnok szülötte, Katona Jóska . . .

*

A zápor bezavar egy eszpresszóba. Kisvártatva ázott, szemüveges fiatalember kér udvariasan helyet az asztalunknál. Egy ideig az időjárást szidjuk, majd kínos csönd következik, de aztán szerencsére kiderül, hogy a jövevény is véletlenül pont történelemszakot végzett. Megkönnyebbülve érdeklődöm:

— És mondd csak, neked mi a véleményed a mohácsi vészről?

A Borkóstolóban elégedetten módosítottam az örökérvényű közmondást:

A bikavér nem válik vízzé!!

*

Az egri vármúzeumban külön beléptidíjat szednek az emeleten és a földszinten, sőt, a pince, azaz a kazamaták látnivalóit is külön kell megfizetni.

A jelek szerint tehát sikerrel oldódott meg napjainkban a kérdés, ami a törököknek még annyi problémát okozott. Mármint a vár bevétele . . .

(d—th)

A szerelem sötét verem

Szűr-Szabó József rajza

A zene mindenkié!

A zene csodálatos hatását már a régi görögök is felismerték. Mitológiai tény, hogy Orpheus lantjával elbájolta a fákat, megszelídítette az állatokat, megindította a sziklákat, lecsillapította a hullámokat, s komoly sikerei voltak az alvilágban is.

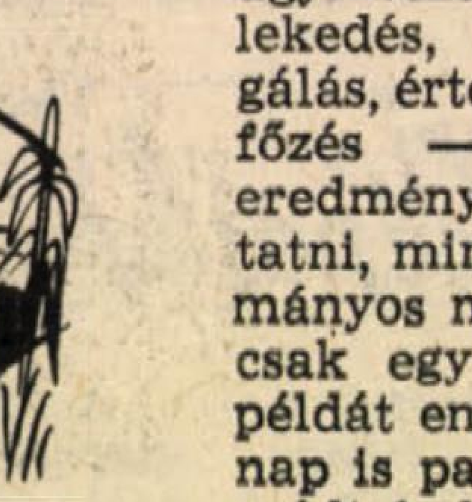
Napjainkban is számos példát olvashatunk — nap mint nap — a zene áldásos hatásáról. Egy J. Smith ne-

vű amerikai farmer zeneszó mellett termeszti a kukoricát, s mint elmondotta *„a zenés parcellákon 6—10 százalékkal nagyobb a termés"*. Egy másik újsághír szerint a missouri kórházban zene szól műtét közben, s *„a főorvos szerint a helyi érzéstelenítéssel végrehajtott operációknál a betegeket a muzsika átsegíti az izgalmakon"*. Arról is olvastunk már, hogy a dán istállókban a tehenek zeneszó mellett több tejet adnak. Más mezőgazdasági szakemberek tapasztalatai szerint a zeneszóra hízlalt disznók nagyobb súlytöbbletet érnek el, mint a prózai körülmények között nevelt sertések. Különböző kísérleteket hajtottak már végre gyárakban, bányákban, iskolákban, s mindenütt azt tapasztalták, hogy a zene növeli a teljesítményeket. Köztudomású a zene szerepe a sportban és a katonai kiképzésben is, s ha majd egyszer az ENSZ-ben, diplomáciai tárgyalásokon, leszerelési értekezleteken is szól a zene, talán könnyebben elkerülhető lesz a háború, amelyet viszont a tüzes indulók tesznek lendületesebbé.

Ezek a nagyszerű hatások minden zeneköltőt büszkévé tehetnek. Talán nem érdektelen feleleveníteni Ludwig van Beethovennak egy eddig és ezután is ismeretlen írását, amely a zenének a mindennapi élettel kapcsolatos hasznáról szól. A halhatatlan zeneköltő többek között így írt:

„A zene csodálatos ereje szinte leírhatatlan, különösen akkor, ha nem öncélú zenéről van szó, hanem a gyakorlati élet konkrét feladatait segítő alkotásokról. Ahol minden más csődöt mond, ott a zene segít. Magam is tapasztaltam, hogyan segíti a zene a természet erőit. Amikor egy németalföldi földműves amiatt panaszkodott, hogy silány a kukoricája, megszületett bennem a Pastorale gondolata. Meggyőződésem, hogy nincs messze az az idő, száz év sem telik bele, s szimfóniám hangjai felérnek egy hibridizációval. Nincs magasztosabb feladat egy zene-

költő számára, mint növelni az egy hangjegyre eső kukoricaszemek mennyiségét. S ha majd szonátáim hatására bőségesen árad a tej a tehenekből, elmondhatom, hogy nem komponáltam hiába. Bízom abban, hogy a betegek is áldják nevemet, amikor nemcsak érzéstelenítik őket, hanem érzéssel játsszák el nekik valamelyik kompozíciómat."

Az idő Beethovent igazolta. Persze, vannak még megoldatlan problémák. A villamosítás ügye gyorsabban halad előre, mint a zenésítésé. Pedig számos intézmény zene után kiált. A zenére történő utcaseprés,

ügyintézés, labdarúgás, közlekedés, áruellátás, kiszolgálás, értekezlet, lottó, kávéfőzés — mind nagyobb eredményeket tudna felmutatni, mint az eddigi hagyományos módszerekkel. Hogy csak egy kis jelentéktelen példát említsek, valamelyik nap is parázs jelenetek játszódtak le az egyik józsefvárosi italboltban. Valaki hirtelen megszólaltatott egy kis tranzisztoros rádiót. Mennyivel élénkebben folyt tovább a verekedés!

Feleki László

A RÁK

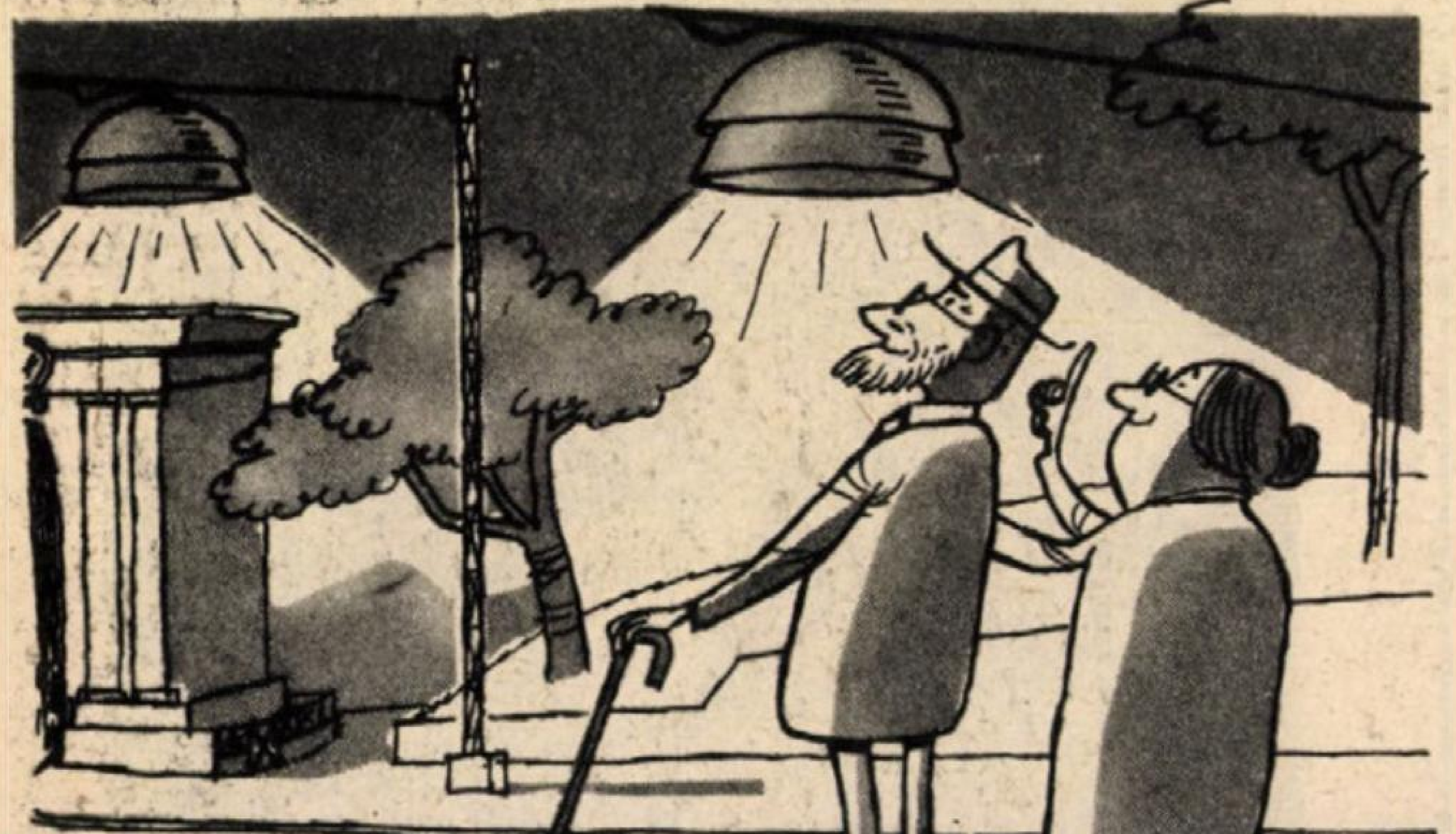
A visszafelé közlekedés bátra:
a rák.
Nem előre halad,
hanem —
hátra!

Mégse mondd a rákra,
hogy balgatag vagy dőre,
mert hátha
a hátra
őneki —
előre...

Békés István

Új világítás a Várhegyen

Gerő Sándor rajza

– Látod, Jenő, ha annakidején ilyen világos lett volna, talán nem is lennék a feleséged!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KISKÁTÉ A II. KERÜLETI 15. SZ. HÁZKEZELŐSÉG RÉSZÉRE

Mi a Házkezelőség feladata?

A Házkezelőség feladata a körzetébe tartozó házakat kezelni.

Hogyan lehet e feladatot teljesíteni?

E feladatot lehet jól és rosszul teljesíteni.

Mikor teljesíti feladatát jól a Házkezelőség?

A Házkezelőség akkor teljesíti jól feladatát, ha a rábízott társadalmi vagyont óvja a rongálódástól, sürgősen kijavítja a hibákat, például a beázást, csőrepedést és más hasonló jókat.

És mikor rosszul?

Ha ezt nem cselekszi.

Mit csinál ilyenkor a lakó?

Ilyenkor a lakó panaszkodik, telefonál, levelet ír, bejelent, kijelent, feljelent, tárgyal, egyszóval, lót-fut fűhöz-fához.

És van ennek valami eredménye?

Ennek az égvilágon semmi eredménye nincs.

Mert mit csinál erre a Házkezelőség?

Mert erre a Házkezelőség a vállát vonogatja.

Van a Házkezelőségnek válla?

Van, mert másképp nem tudná vonogatni.

És még mije van a Házkezelőségnek?

A Házkezelőségnek még füle is van, mert azt meg sem billenti.

És még mije van a Házkezelőségnek?

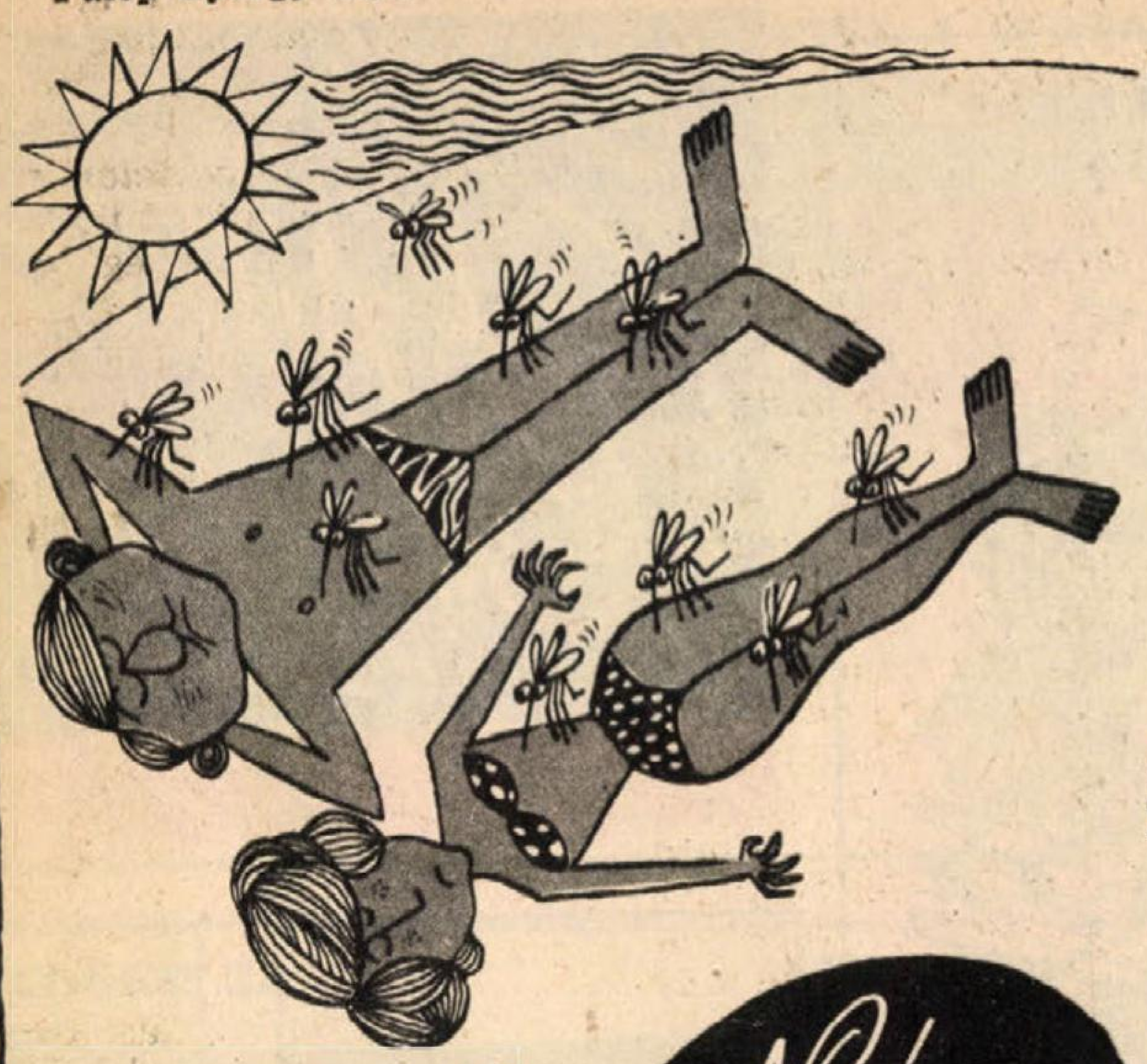
A Házkezelőségnek még bátorsága is van, mert bár jól tudja, hogy vétséget követ el a társadalmi tulajdon ellen, mégis hagyja, hogy a lakások fele ázzon, a vakolat lehulljon, a dívány háta megrothadjon.

Tehát mit csináljon a lakó?

Tehát a lakó kösse fel magát.

Balázs Sándor
II., Ady Endre utca 6.

Fülöp György rajza

Önkéntes véradók

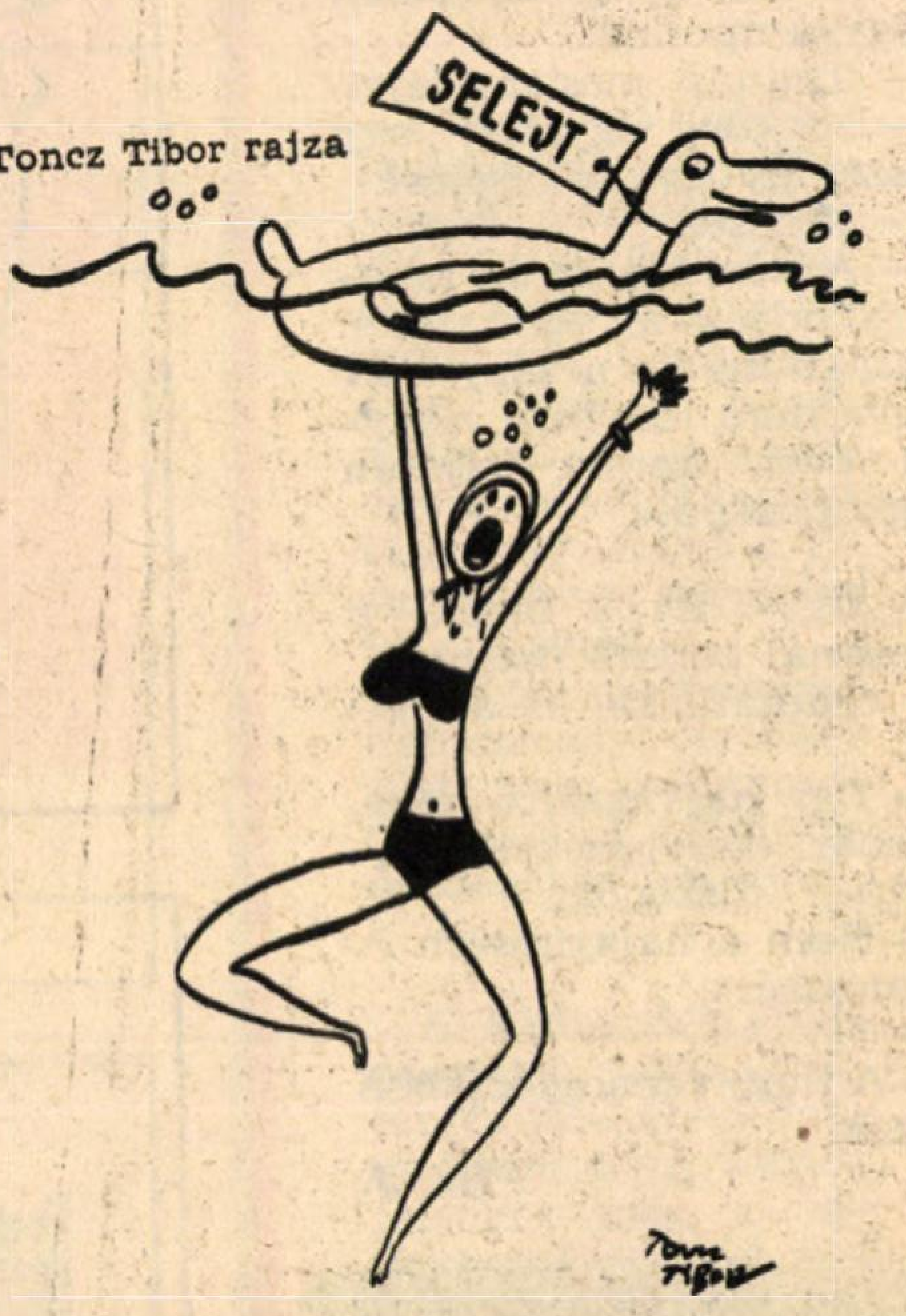
Toncz Tibor rajza

– Hajoljon közelebb hozzám, Mecsekikém! Nem akarok megázni...

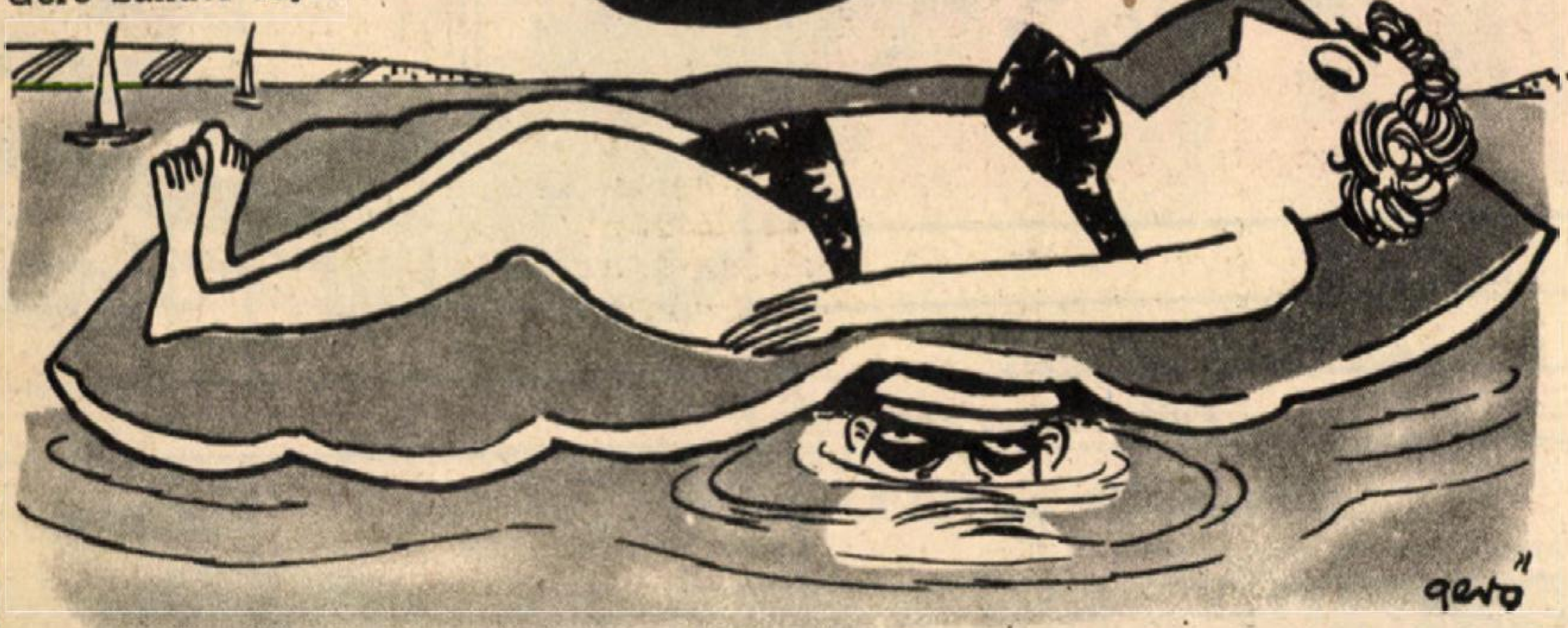
Nyár a BALATONON

Toncz Tibor rajza

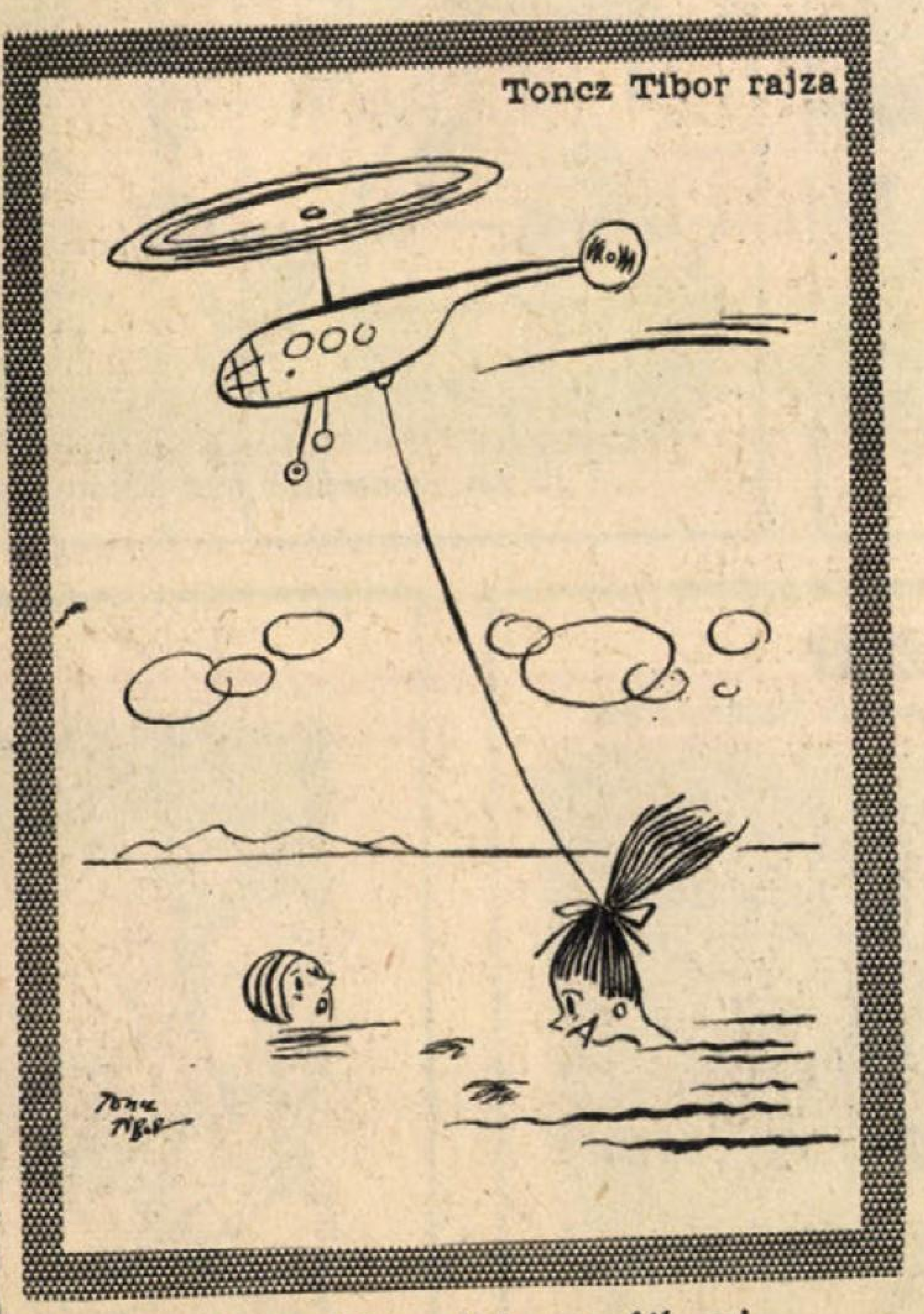
– Szent ég! És ezt csak most veszem észre!...

Gerő Sándor rajza

Betörő az ágy alatt...

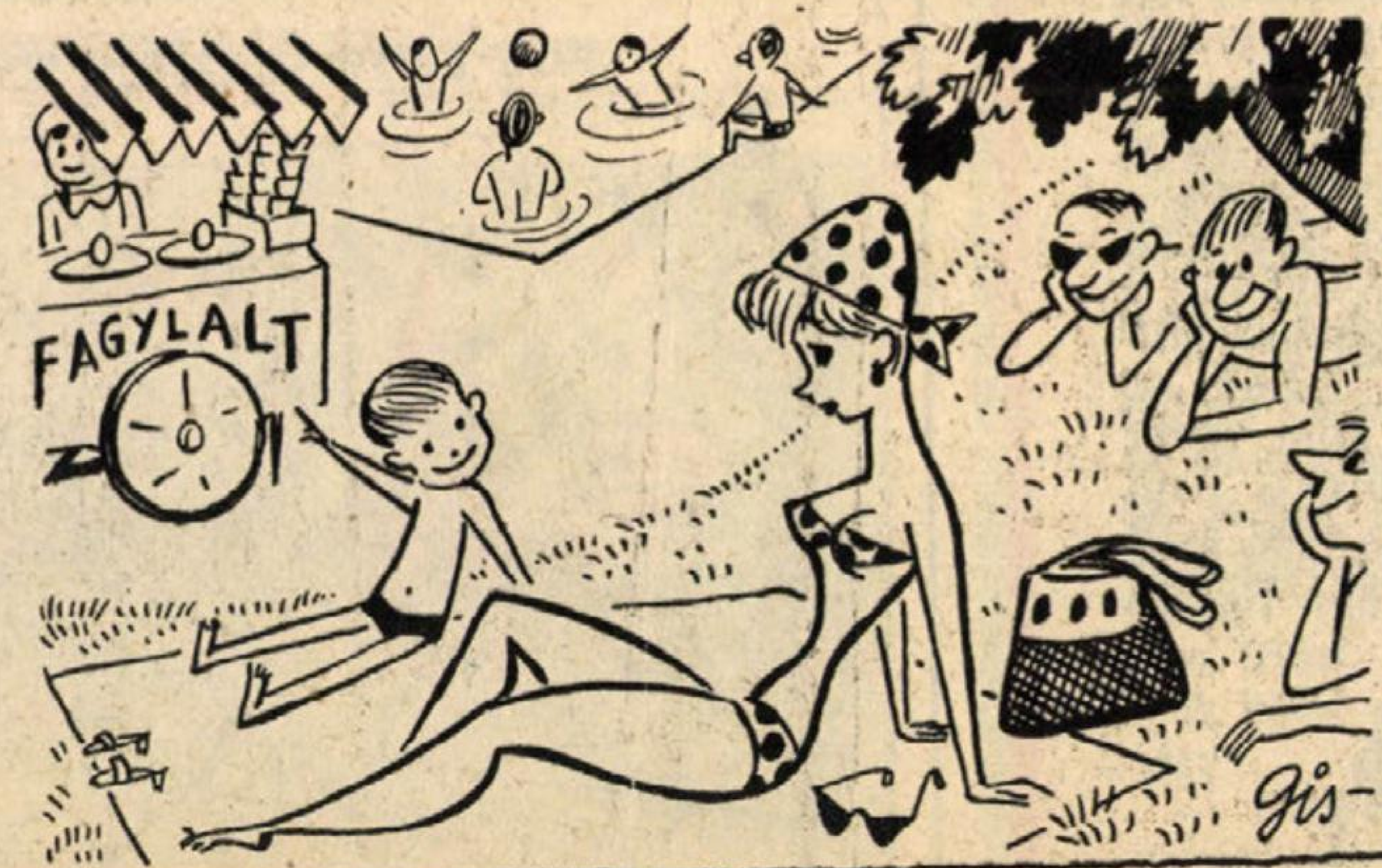
Toncz Tibor rajza

– Tudod, kérlek, a hajamat féltem!...

Mészáros András rajza

– Anyu, ha veszel egy fagyit, a nővéremnek foglak szólítani...

Szegő Gizi rajza

DIAGNÓZIS

— Tessék helyet foglalni! Borotválás lesz és hajvágás, természetesen.
— Hajnyírás lesz.
— Borotvával, természetesen.
— Ollóval és géppel.
— Uraságod nem kedveli a modernet...
— A gép modernebb, mint a borotva.
— Hehe...
— Hm.
. . . . .
— Most pedig, ugyebár, egy jó kis gyógy-fejmosást gyógysamponnal.
— Tegnap mostam fejet.
— Akkor, ugyebár, egy szeszes gyógybedörzsölést.
— Vizeset.
— A vendég úr ne takarékoskodjék az egészségén. Uraságodnak néhány év múlva nem lesz haja. Negyven éves korára teljesen megkopaszodik.
. . . . .
— Úgy. Itt a blokk, a kasszánál tetszik fizetni.
— Tudom. De ez a magáé.
— Egy hajvágásért, hehe, ugyebár, ennyi szokatlan...
Hálásan köszönöm.
— Nem a hajnyírásért. A diagnózisért.
— ? ? ?
— A negyvennegyedikben vagyok.

Sz. J.

ÖREG LÉGIKISASSZONYOK

Amerika-szerte felháborodással tárgyalják, hogy a nagy légitársaságok csinos légikisasszonyai, a stewardessek csak 32 éves korukig teljesíthetnek szolgálatot a levegőben, mivel később már nem elég csinosak – a társaságok szerint. Most a légikisasszonyok sztrájkra készülnek. – Elhatározták, hogy amíg ezt a sérelmes intézkedést nem változtatják meg, addig egy napot sem hajlandók öregedni.

Az egyik légikisasszony úgy nyilatkozott, hogy egyedül az egyéni elbírálás igazságos, mert lehetséges, hogy *mások* valóban hamar öregszenek.

Egyedül a Pan American Légitársaság nem törődik a légi szolgálatot teljesítő hölgyek életkorával, náluk 60 év a korhatár. Mint egyik vezetőjük kijelentette, nem baj, ha egy nő 60 éves, csak az a fontos, hogy szép és fiatal legyen.

TÁMADÓ SZELLEMŰ JÁTÉKOS

Vasvári Anna rajza

Hajrá, magyarok!

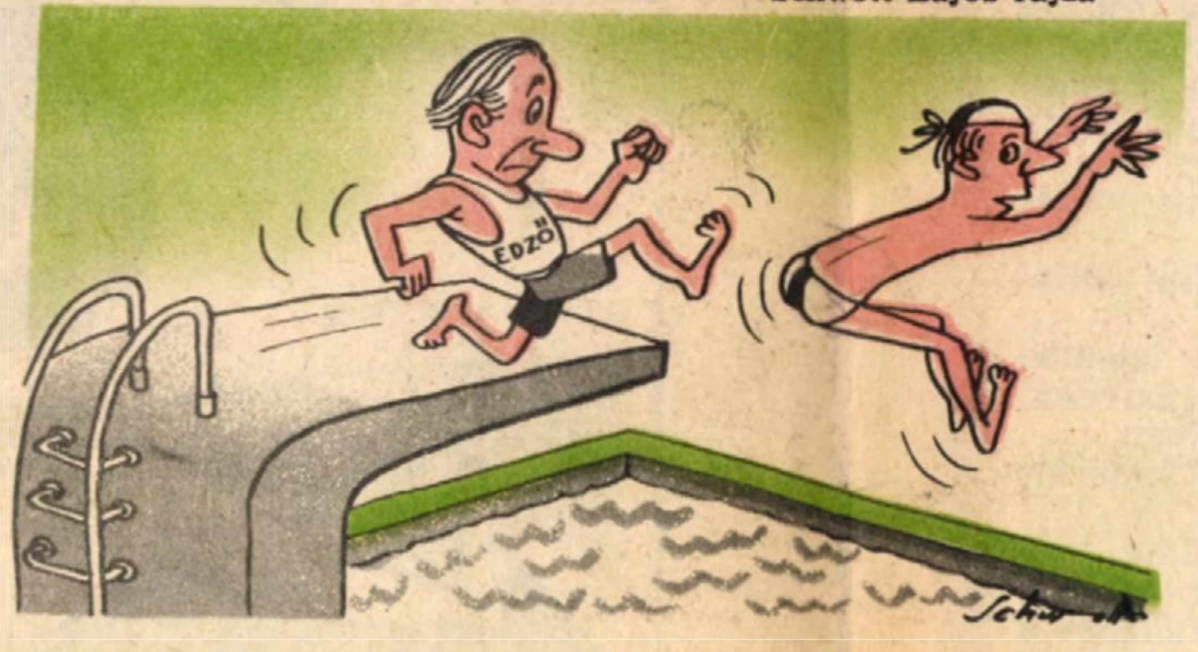
BIZONYTALANOK A CSATÁROK

Várnai György rajza

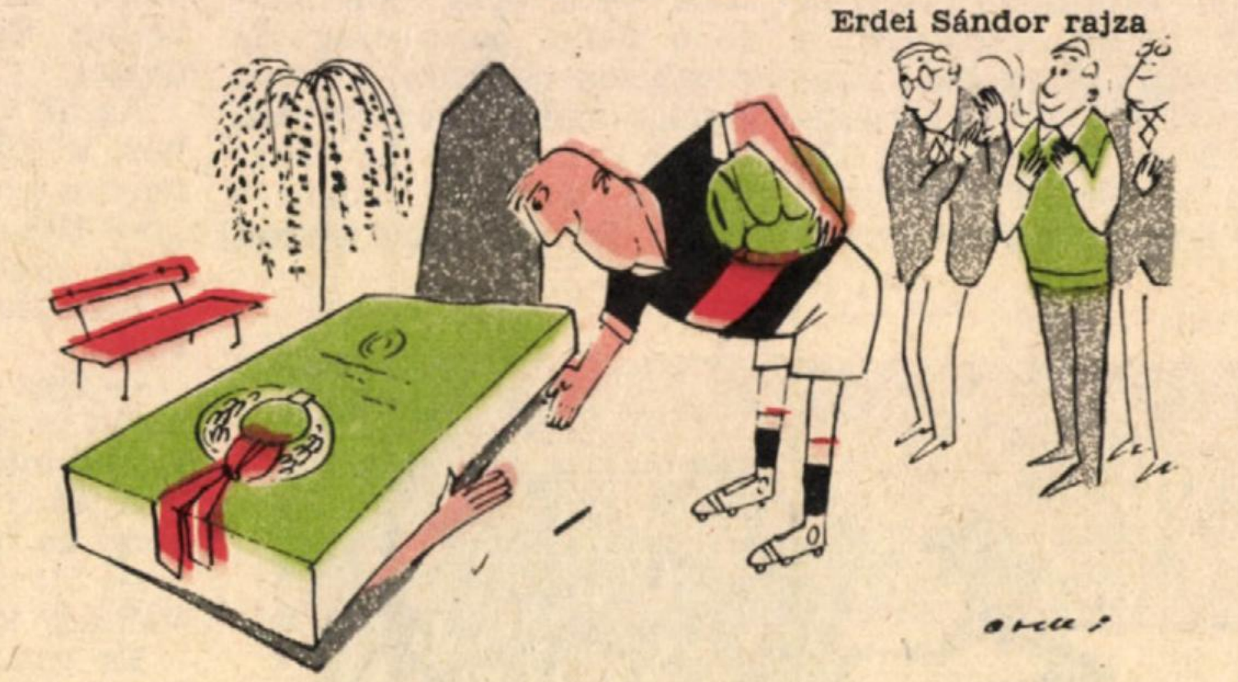
AZ ELSŐ LECKE

Schwott Lajos rajza

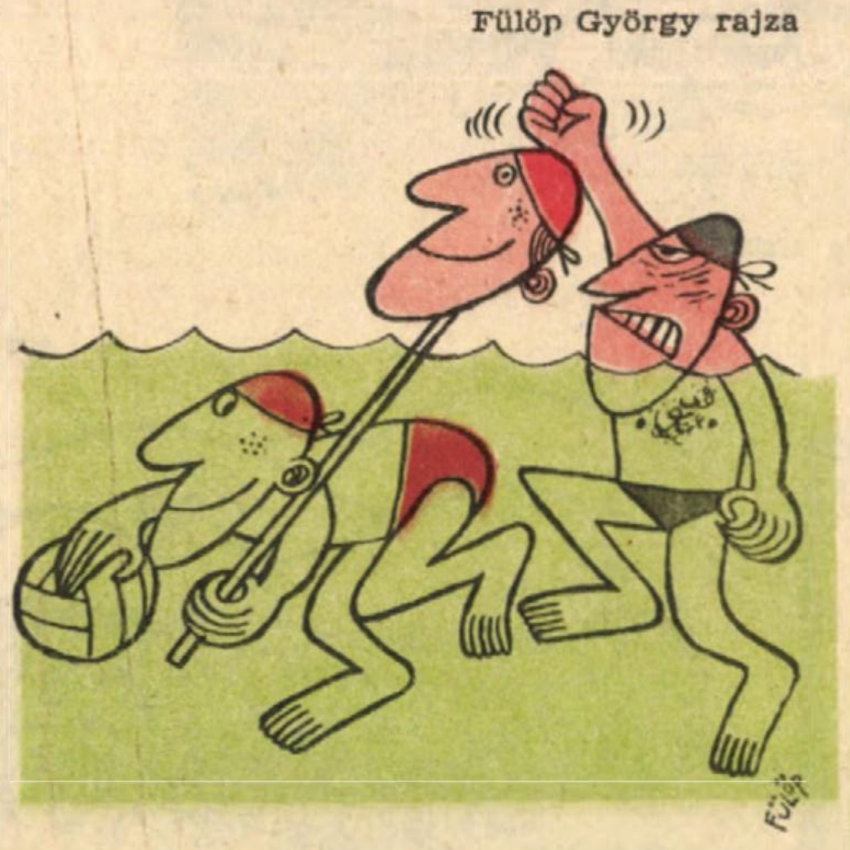
SPORTSZERŰ JELENET

Erdei Sándor rajza

RAVASZ VÍZILABDÁZÓ

Fülöp György rajza

SZAKVÉLEMÉNY

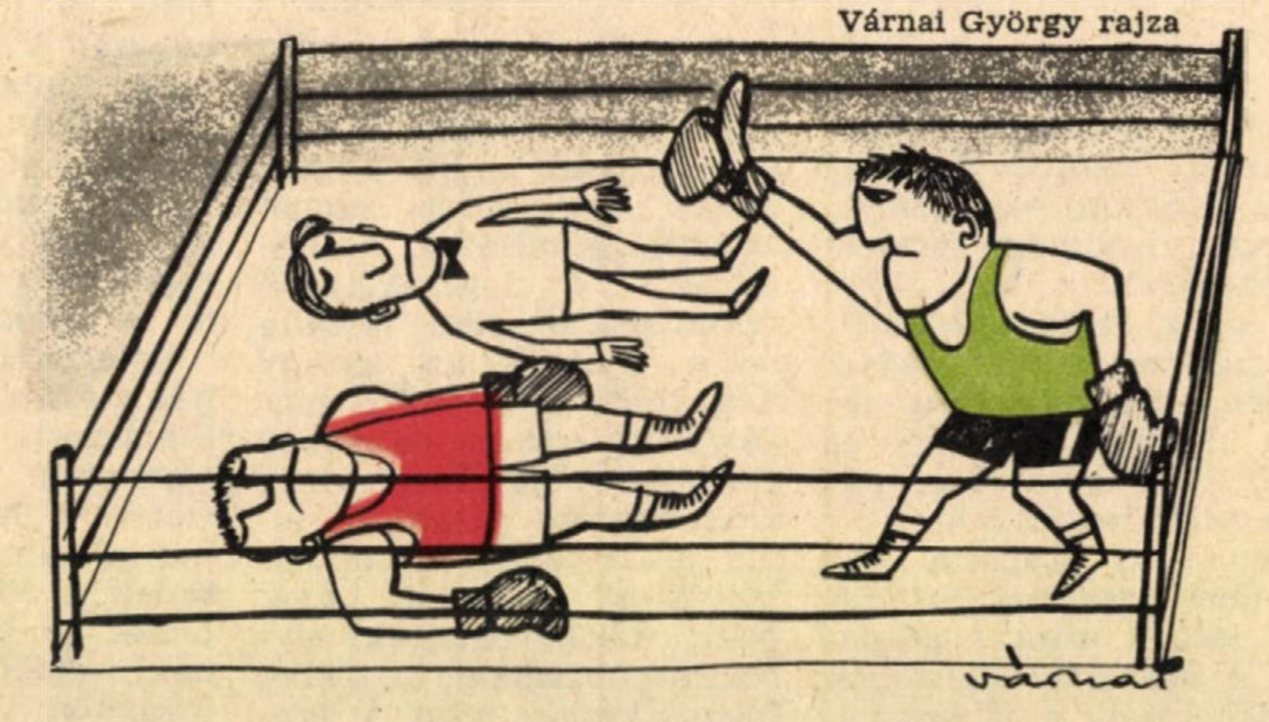
Szegő Gizi rajza

– Jó kis jobbszélső lesz belőle, csak a Sándor bírja addig!...

VITATHATATLAN GYŐZELEM

Várnai György rajza

EGY FUTBALLBÍRÓ EMLÉKEI

Balázs-Piri Balázs rajza

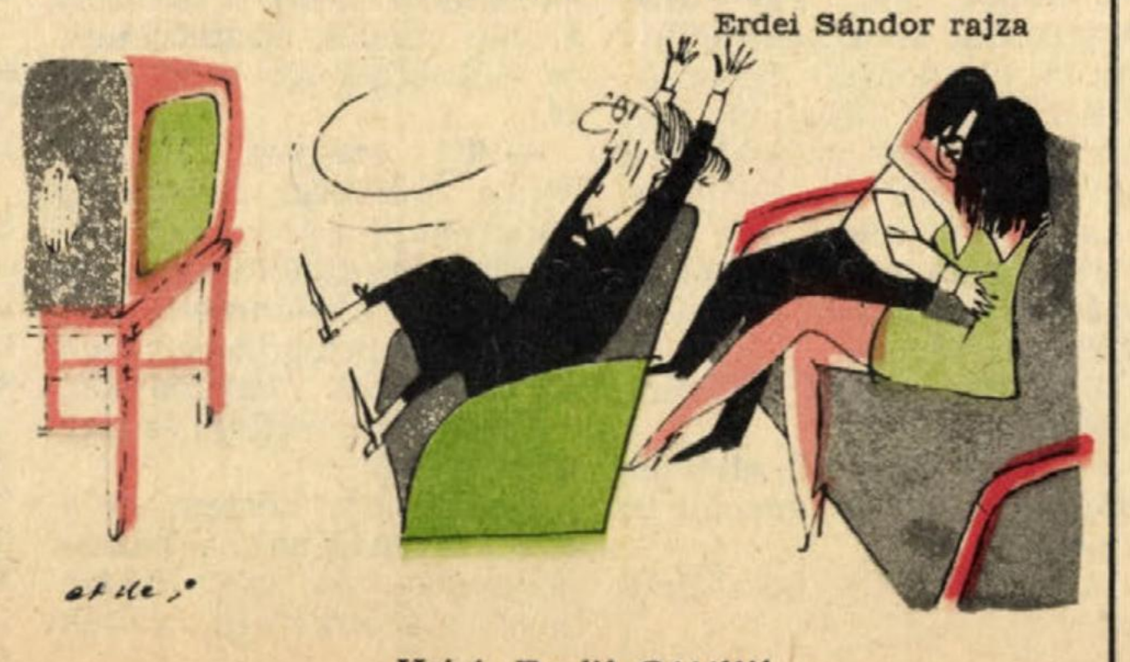
STAFÉTA

Schwott Lajos rajza

SPORTSZERETŐ IFJÚSÁG

Erdei Sándor rajza

– Hajrá, Fradi! Góóól!!!

Pesti tudósítóinktól

Barátomat az orvos eltiltotta a dohányzástól. Hosszasan fejtegette neki a dohányzás ártalmait, káros hatását az emésztő szervekre, a vérkeringésre, a tüdőre, a vesére.

— Biztos ez, doktor úr? — kérdezte barátom kétségbeesetten.

— Holtbiztos! — hangzott a válasz. — Magamon tapasztalom.

*

Ádám Jenő népdalfeldolgozásaiból közvetített a minap a rádió. Az egyik népdal arról szólt, hogy a legény már tizennyolc éves korában házasodni akart, s mivel egy anyának tizenkét lánya volt, mind a tizenkét lányt megkérte magának.

A közeljövőben zenetudományi értekezést írok „Mohamedán hatások a magyar népzenében" címmel.

*

A közlekedési balesetektől való elrettentés érdekében drámai hatású fényképek jelennek meg a lapokban. Legutóbb egy villamos és egy teherautó összeütközéséről láttunk fényképet. A villamos betört bordával, de egyenesen áll, a kinyílt karosszériájú gépkocsi pedig mintha szemrehányóan kérdezné: „Te is, fiam?..."

Nem is értem, hogy drámaíróink miért nem mennek ki gyakrabban az életbe. Megelégedhetük-e azzal, hogy a drámai konfliktusokat csak a rendőr írja föl?

*

Költő barátommal találkoztam a minap. Kertelés nélkül megmondtam neki, ami a szívemen feküdt:

— Olvastam a legújabb versedet. Tiszta halandzsa, se füle, se farka. Az volt az érzésem, hogy pillanatnyi elmezavarodban írtad.

A költő rázta a fejét:

— Nem értem, amit mondasz!...

f. l.

Pesti Dekameron

AUTÓSTOP

(Egy nős ember hamarabb talál a feleségére, mintsem remélte.)

Egy könnyűipari vállalat tervezőmérnöke, bizonyos Logodi Brunó nevezetű férfi, számos újítása és hasznos munkája révén magas jövedelemre tett szert, s miután feleségének sem volt kisebb vágya egy autó után, végre is egy Trabant-Combi típusú, kisfogyasztású személygépkocsit vásárolt maguknak. Márta asszony a kisautónak úgy örült, mintha csak egy saját gyermeket hozott volna a házhoz, s míg Bandinak keresztelte el a Trabantot, addig férje oly keresztelőre várt, melyen majd Bandival kettesben fognak először részt venni, s amilyenről más autótulajdonos férfiak elbeszéléseiből már sokszor hallott.

E dolog pedig Márta asszony szabadságának idején volt remélhető, ki Balatonlellére kapott beutalást, vállalatának üdülőjébe. És minekutána Brunó levitte őt, a búcsúzkodásnál így szólt a feleségéhez:

— Mindkét vasárnap leszaladok majd tehozzád, hogy együtt töltsük a hétvégét.

Az asszony pedig így felelt erre:

— Hiszen lejöhetnél már szombaton délután is, és akkor nem kellene egy nap kétszer ülnöd a volán mellett!

E szavakra Brunó hevesen megrázta a fejét és azt mondta:

— Jól tudhatnád, hogy nem oly egyszerű szállást találni a hétvégén, és csak nem kívánod, hogy a Bandiban gémberedjek át egy éjszakát!?

Magában pedig közben azt gondolta: csak bízzad rám, hogy én mikor jövök és mikor nem, mert én bizonyisten már szombaton délben elindulok a Balatonhoz, ellenben csak vasárnap reggel fogok Lellére érkezni, ugyanis közben körülnézek egy kissé az úton.

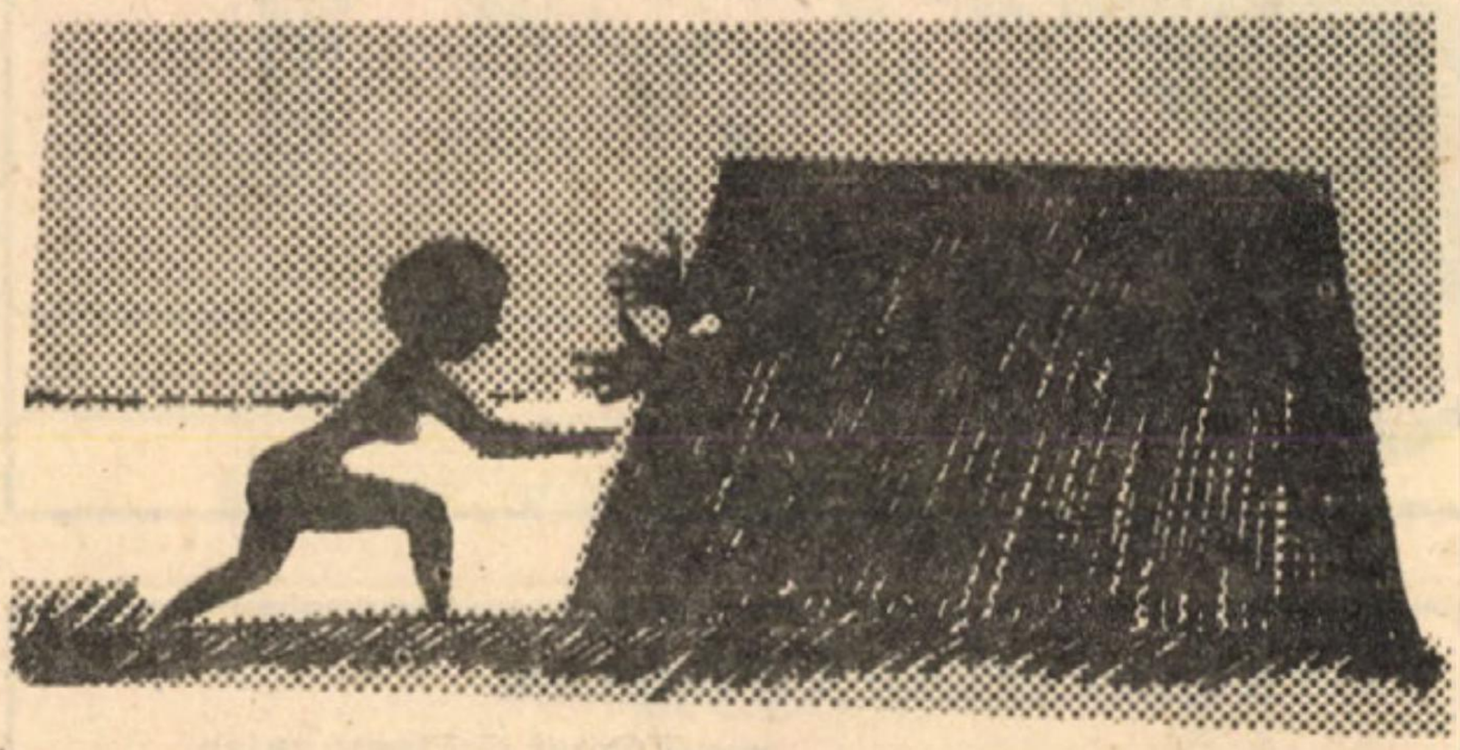
És így is tett már az első szombaton. Amikor pedig a balatoni műúton a Panoráma eszpresszóhoz érkezett, lefékezett és így morfondírozott:

„Olvastam a Népszabadságban, hogy e helyen számos fiatal hölgy szokott várakozni olyan autósokra, kik nagy szívességgel adnak helyet maguk mellett a kellemes külsejű autóstoposoknak. Ezért most körülnézek itten egy kissé, hogy az én járművemhez nem találok-e véletlenségből egy megfelelő pótalkatrészt?"

És csakugyan, mindjárt a bejárat előtt felfedezett egy csinos külsejű leányt, ki nemrégen érkezett a kilátóhoz csekély bőröndjével, mivel a leány így gondolkodott magában délelőtt:

„Olvastam a Népszabadságban, hogy a Panoráma eszpresszónál számos férfi, ki autóval indul a Balatonhoz, nagy szívességgel osztja meg kocsiját egy arra érdemes leánnyal. Ezért hát bátran várakozhatok a Panoráma előtt, mivel az én karosszériám sem rosszabb egy Opelénél, de még egy Jaguárénál sem."

A leány pedig mindjárt beszállt Brunó kocsijába, és zavar nélkül csevegett a mérnökkel és egészen elragadtatta őt a közvetlenségével. És a leány is, ki azt vette ki Brunó szavaiból, hogy a mérnök jó beosztású

és nőtlen ember, igen örvendezett ezen, és azt gondolta magában, hogy ezúttal szolidan viselkedik majd és egyesegyedül a mérnökkel tölti el az egész hétvégét. És illő szemérmetességgel csupán Siófoknál vetette fel ama kérdést, hogy hol és miként térnek majd nyugovóra az éj leszálltával?

Brunó, ki Lepsény óta erősebben nyomta útitársnője térdét, mint a gázpedált, e szavakra végképpen lecsökkentette a sebességet, s félkézzel átölelve a leány vállát, így szólt:

— Arra gondoltam, édes Kamillám, hogy egy camping-sátrat bérelnénk Földváron, mindenféle felszereléssel, s egy alkalmas berekben, honnan szép kilátás nyílik a vízre is, felállítanánk a sátrunkat. Így felváltva gyönyörködhetnék a nyári éjszakában és a te szépségedben is.

Kamilla, ezeket hallván, mondá:

— De ugye, előtte elviszel vacsorázni is, és táncolni is fogunk?

A férfi pedig így felelt erre:

— Minden kérésedet teljesítem, angyalom, most hát sietve kölcsönözzünk ki egy sátrat, s minekutána kiszemeltük a táborozási helyünket, kényelmesen beülhetünk a Motelba, hogy együnk-igyunk és táncoljunk, ameddig csak te akarod!

Történt pedig ezalatt, hogy a mérnök felesége, ki másnap reggelre várta Lellére a férjét, kollégáinak egy kis csapatával átrándult Földvárra, s anyai ösztöne éppen arra vitte, merre a Bandi parkírozott. És megbizonyosodván a kocsi rendszámáról, asszonyi ösztönével megsejtette, hogy miként láthatja viszont a férjét. És nem nagy keresés után fel is fedezte Brunót a Motelban, amint a parketten egy tüzes tangót táncolt Kamillával, és mivelhogy a legcsekélyebb féktávolságot sem tartotta be a leánynál, az asszony alig tudta türtőztetni magát, hogy oda ne rohanjon. Azonban végül mégis más elhatározásra jutott, és leült a távolban, szemmeltartva az autósokat. Azok pedig sűrűn emelték egymásra poharaikat, és többet fogyasztottak, mint a Trabant-Combi típusú kocsijuk Budapesttől Földvárig.

Az asszony pedig, kivárva, míg a leány eltávozott Brunó mellől, utánasietett, és elébeállva így szólt hozzá:

— Te szégyen nélküli leány, örülhetsz, hogy nem kaparom ki a szemedet, mivelhogy így találtalak az én drágalátos férjemmel!

A leány pedig, megértvén a dolgokat, egykedvűen megvonta a vállát és így szólt:

— Én nem kértem el a maga Brunójának a házasságlevelét, és csak vigye haza magának és válják egészségére, mert én ugyan nem akarom elrontani vele a gyomromat.

Az asszony ekkor, megbizonyosodván, hogy Kamilla csupán egynapos ismerőse a férjének, némileg megnyugodott, és kikérdezvén a leányt a további program felől, azt mondta neki:

— Bizony, alaposan megleckéztethetném a férjemet, ha a segítségemre lennél, és el is várnám tőled, hogy megtedd, hiszen tégedet is éppen eléggé becsapott az a jómadár. Sőt, még hálás is lennék neked, és honorálnám a szívességedet.

A leány pedig erre így válaszolt:

— Nem szokásom lelépési díjakat elfogadni, de amit kieszelt, azt megteszem, mert kedvemet találom benne. Csak bízza rám a dolgot.

Azzal visszament Brunóhoz, ki türelmetlenül várta már és azt kérdezte tőle:

— Hol a csudába voltál ilyen sokáig?

Kamilla erre így válaszolt:

— Egy kissé a fejembe szállt a sok ital. Szívesen lefeküdnék most már.

A férfi tüstént felderült erre, és így szólt:

— Máris mehetünk, mivelhogy közben fizettem.

És gyengéden átölelve a leányt, a sátorhoz sétáltak, míg az asszony már előzetesen elrejtőzött, nem messzire Brunó camping-sátrától. A leány pedig igen ügyesen viselkedett, és miután mindenféle kedveskedések után már a sátorban voltak, így szólt Brunóhoz:

— Kérem a zseblámpádat, mert igen szédülök, és egy kissé meg akarom mosni az arcomat a parton.

És ezenközben észrevétlenül magához véve táskáját, kimászott a sátorból és egyenesen az asszonyhoz sietett, ki már várta őt. Akkor azután átnyújtotta Mártának a zseblámpát, s kellemes jó éjszakát kívánva neki, elandalgott a Motel irányába.

Az asszony pedig beosont a sátorba, és suttogó hangon, hogy ne lehessen felismerni, így szólt Brunóhoz:

— Véletlenül odacsaptam a kőhöz a zseblámpádat, és úgy látszik, hogy eltört a lámpája.

Brunó pedig így válaszolt erre:

— Édesem, drágaságom, igazán semmi szükség nincsen most már arra a vacak zseblámpára.

És csak azután, hogy megvirradt, csodálkozott erősen, de addigra már az asszony is oda volt a meglepetéstől.

Somogyi Pál

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

IDEGENFORGALMI SZÜNNAP

Úgy látszik, az IBUSZ szerint a vasárnap idegenforgalmi szünnap, noha a gyakorlat azt mutatja, hogy egyes külföldi vendégek a hetedik napot sem pihenéssel, hanem megérkezéssel szentelik meg. Ez különben még az IBUSZ előtt sem titok, hiszen az a három derék svéd, aki Malmőben megváltotta a budapesti szállodai kupont, pontosan bediktálta, hogy június 16-án, vasárnap érkezik Budapestre gépkocsival. Ez a dátum szerepel az IBUSZ által kiadott kuponon is, a „szálloda" rovatban viszont a közelebbi megjelölés helyett ez áll: „IBUSZ, V., Felszabadulás tér 5."

A három svéd megérkezett, eltalált a Felszabadulás térre, de ott nem talált senkit sem, lévén az IBUSZ-központ vasárnap zárva, elvégre az IBUSZ-dolgozóknak is joguk van kulturált pihenésre. Talán helyes lett volna egy árva ügyeletest ott tartani, s nem teljesen bezárni a boltot, de ez talán a munkaerő hiánnyal magyarázható. A három svéd tanácstalanul lézengett fővárosunk közepén, fáradtan és perfekt svéd tudással. Végül – hosszú próbálgatás után –, felhívták telefonon egy magyar ismerősüket, aki aztán kezébe vette a dolgot, és végigtelefonálta a fővárosi szállodákat, hátha tudnak valamit a három svédről. S kiderült, hogy a Béke szállóban tudnak róluk, és a svédek rendelkezésére áll az IBUSZ által megrendelt szoba. De hogy ez miként derült volna ki a magyar ismerős nélkül, azt talán csak maga az IBUSZ tudná megmondani – hétköznap ...

F. L.
a svédek magyar ismerője

Macmillan gondjai

Vasvári Anna rajza

– Rémes ez a dühöngő ifjúság! Pláne, ha az illető konzervatív, középkorú hadügyminiszter ...

FÉL ÉVE VAN HÁTRA

Felér József, a Paradox igazgatója, névtelen levelet kapott. Ilyesmi gyakran előfordult, mindig türelmesen elolvasta, majd az etikai követelményeknek megfelelően, papírkosárba dobta őket. A levél így szólt:

„Kedves Felér igazgató úr! Szomorú kötelességem tudomására hozni, hogy Kulicsi Zoltán, vállalatának dolgozója, halálos beteg. Klinikai megállapítás szerint hat hónapig élhet. Sajnos, nincs tévedés, nincs alku. Kérem ennek megfelelően bánjon vele, ne siettesse korai elmúlását. Ne csodálkozzék, hogy a nevemet nem írom alá: köt az orvosi titoktartás. Soraimat, kérem, a legnagyobb diszkrécióval kezelni."

Az utóirat néhány keresetlen latin szóval közölte a kóresetet.

Az igazgató, tekintettel a levélnek szigorúan bizalmas voltára, csupán rendkívül csinos, szőke titkárnőjének, Icuskának, mutatta meg.

— Icuska, remélem, tud titkot tartani ...

A lány csodálkozva nézett rá, a kétkedést feleslegesnek találta, hiszen már volt közös titkuk, amelyet olyan gondosan őriztek, hogy még az igazgató feleségének sem árulták el.

— Szegény fiú — sóhajtott Icuska. — Megjegyzem, én sejtettem valamit. Ahogy végigmért, mindig

megcsillant a szemében az elmúlás fénye.

Mélán arra gondolt, hogy valami egyéb is megcsillant Kulicsi szemében, de ezt nem közölte a főnökével.

A szomorú hír kipattanása óta minden megváltozott a nagybeteg körül. A ridegségéről hírhedt igazgató feltűnő gyöngédséggel bánt vele. Valahányszor találkoztak, kedvesen karonfogta, hogyléte iránt érdeklődött, és megdicsérvén jó munkáját, hazaküldte pihenni.

Icuska közismert diszkréciója folytán Kulicsi betegségét a vállalat teljes kollektíváján kívül senki sem tudta meg. Kulicsit mindenki zavart mosollyal üdvözölte, és naponta százszor duruzsolták a fülébe:

— Zoltán, remekül nézel ki!

A kollégák elhalmozták figyelmükkel, megosztották vele uzsonnájukat.

Maga a vezetőség sokszor kitüntette. Ha az igazgató prémiumra javasolta, minden funkcionárius rész-

vételteljesen, fejbólintással hagyta jóvá.

Olasz kiküldetést kapott a vállalat. Felér megillető- dött hangon indítványozta:

— Menjen Kulicsi! Hadd lássa egyszer a tengert.

A galyai üdülésnél nem is volt vita:

— Menjen Kulicsi! Hadd élvezzen egy gondtalan nyaralást.

A haldokló Kulicsi hevesen ostromolta Icuskát. Az igazgató egyenesen biztatta titkárnőjét: legyen kedves a fiúhoz. Hadd legyen boldog ...

Letelt a siralomházi hat hónap. Kulicsi egyre egészségesebb lett, egyre magabízóbb. A sok kényeztetéstől meghízott és pimasz lett.

Az igazgató adott még neki egy hónapi kíméleti időt, de amikor a vállalatnál már kuncogtak rajta, könyörtelenül Szegedre helyeztette kényelmetlenné vált hivatalnokát. Ez száműzetésnek számított, mert Kardostól, a szegedi igazgatótól mindenki rettegett.

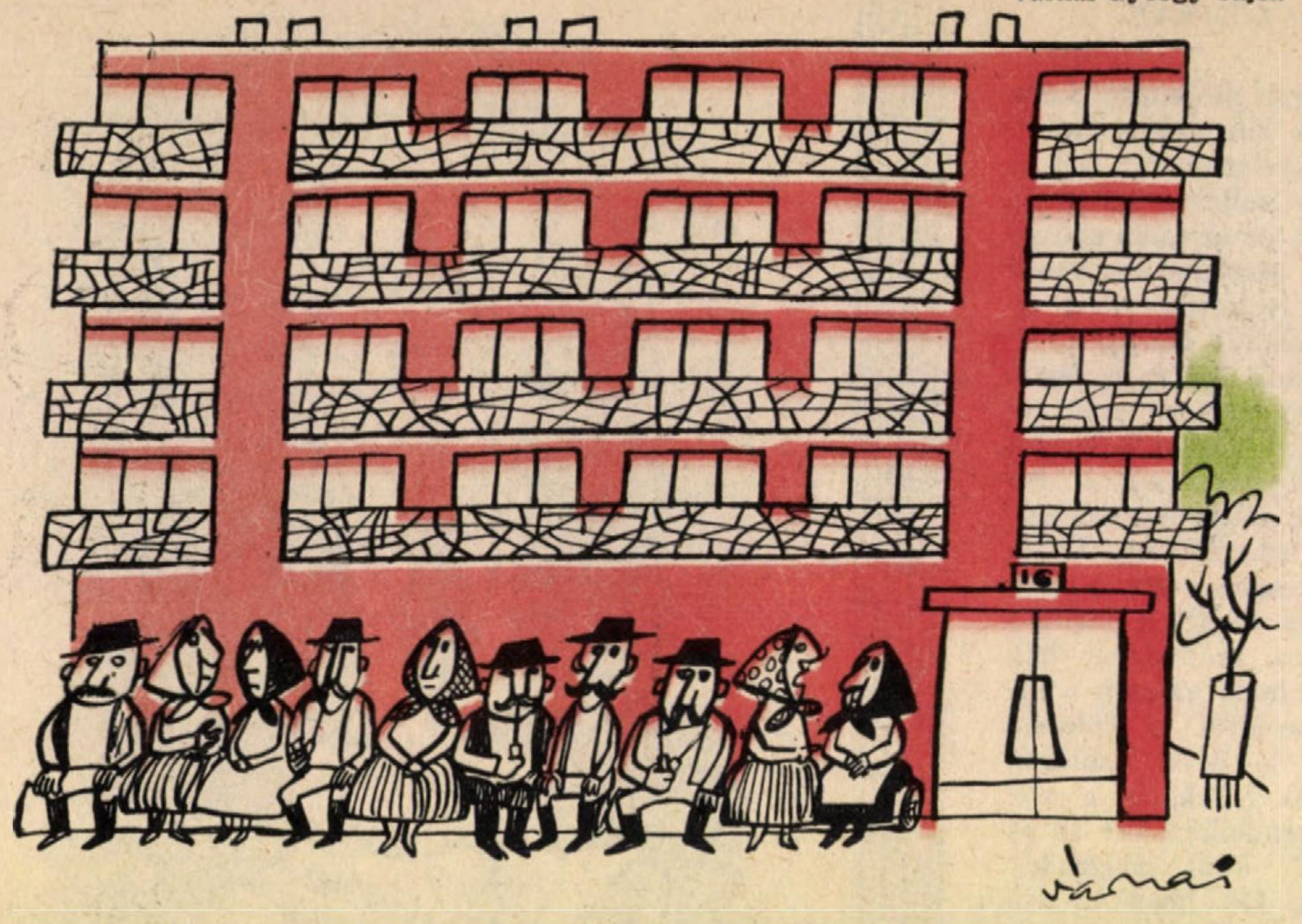
Kulicsi szomorúan vette tudomásul az elhelyezést. Aztán leült az írógépe mellé, és élénken kopogni kezdett:

„Kedves Kardos igazgató úr! Szomorú kötelességem tudomására hozni, hogy Kulicsi Zoltán, vállalatának dolgozója ..."

Tardos Péter

Egy pesti vasárnap délután

Várnai György rajza

Nyaralás után

Toncz Tibor rajza

Könnyű Tyereskovának

Erdei Sándor rajza

– Nálunk a nő még az ötödik emeletre is nehezen jut fel...

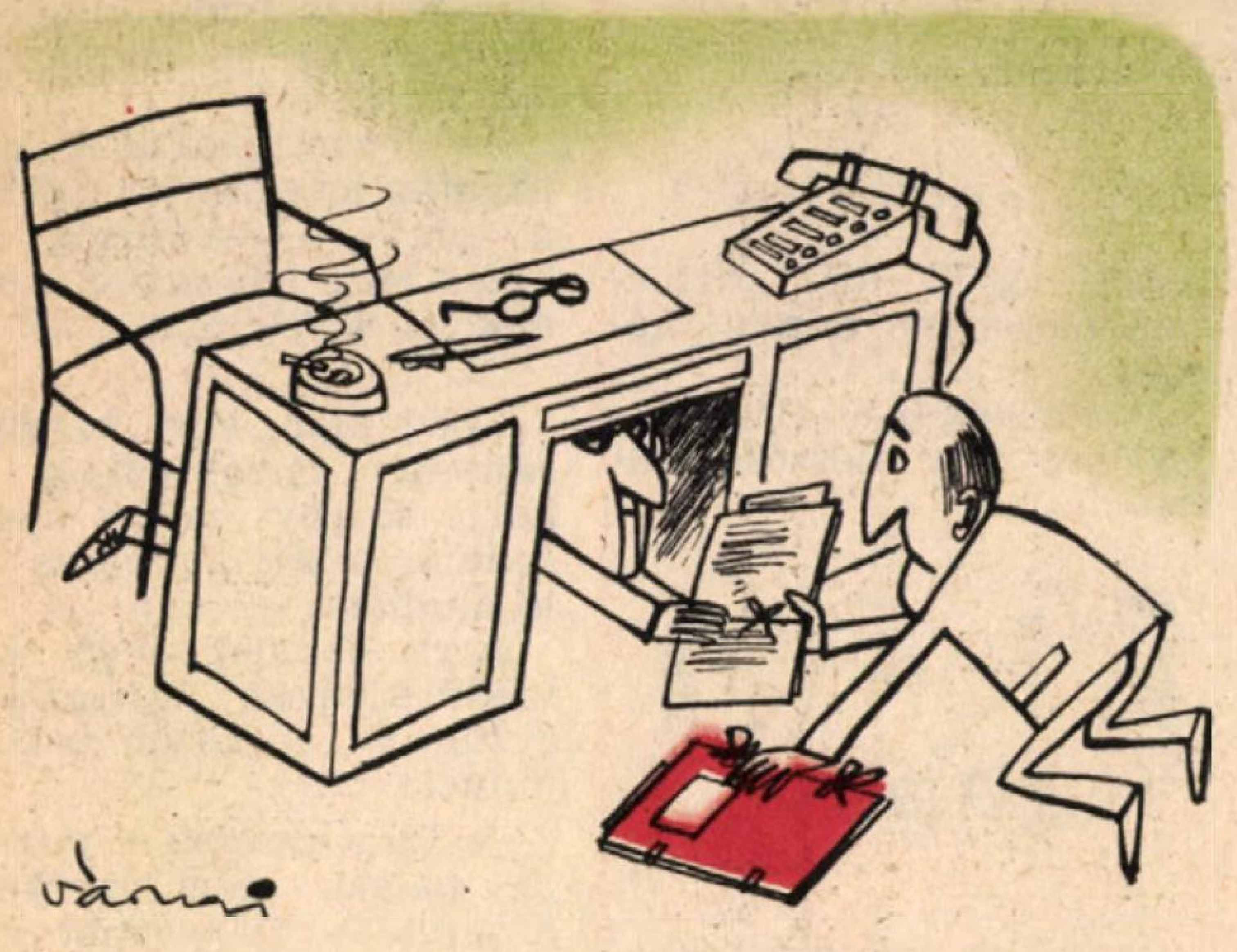
Helyszíni valutabeváltás a Balatonon

– Halló miszter, nem akar dollárt beváltani?

Gerő Sándor rajza

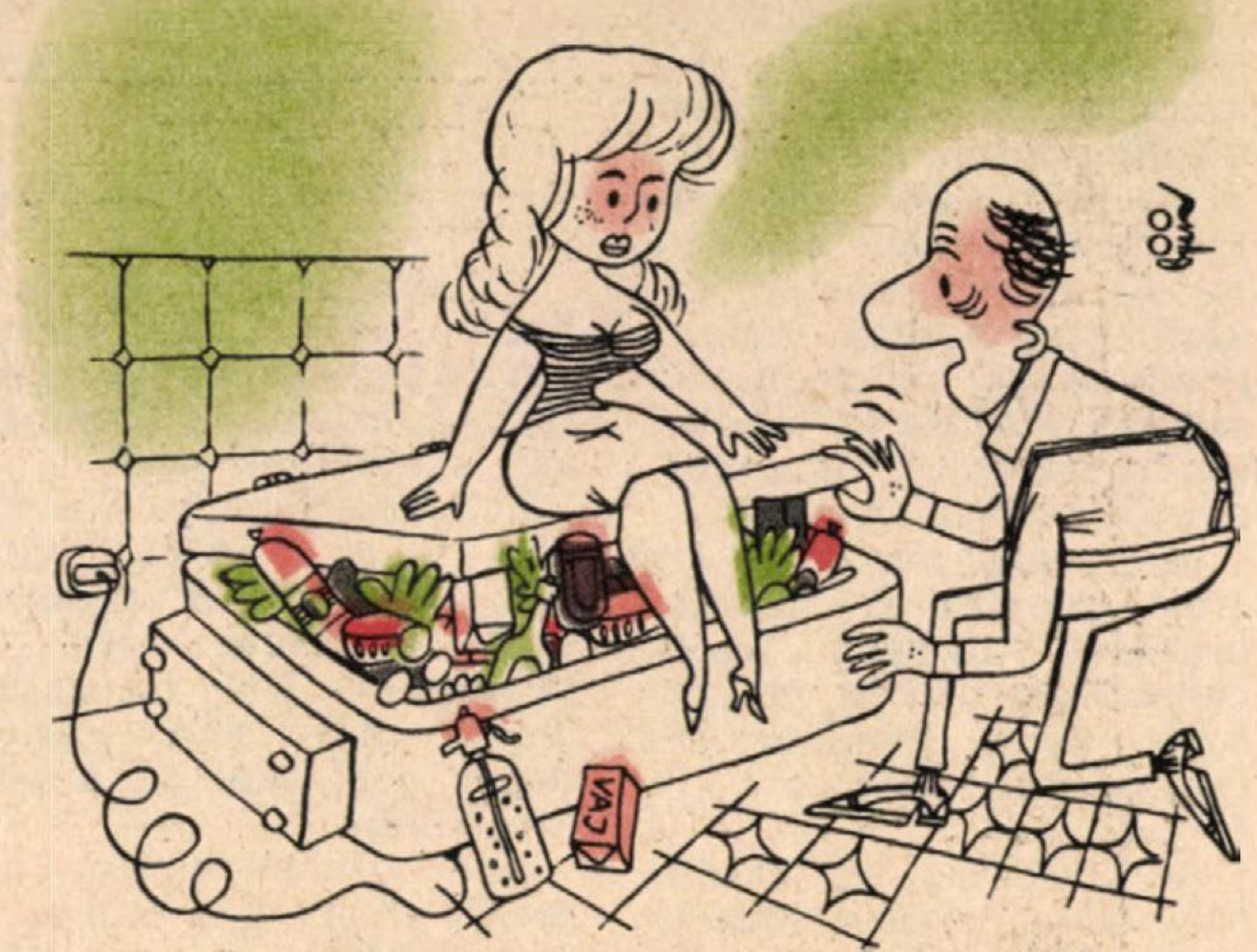
Bizalmas jelentés

Várnai György rajza

Kicsi a hűtőszekrény

Balázs-Piri Balázs rajza

– Mit csináljak? Több nem fér bele...

Ennyi kutyát nem látott a főváros, mióta Budán kutyavásár volt. Sok száz hazai és külföldi kutya-előkelőség parádéjában gyönyörködhetett az ebkedvelő közönség a nemzetközi kutyakiállításon. Ott gyűjtöttem össze az alábbi néhány kutya-intimitást.

*

A nagykutyákkal kezdem, mert sose lehet tudni...

Igen figyelemre méltó az a tábla, melyet a bemutatott kuvaszok fölött láttam, és amely arról tudatott, hogy itt a Gyapjú- és Textilnyersanyagforgalmi Vállalat gyapjas-kuvasz kísérleti tenyészetének tagjaival állunk szemben. Mint megtudtam, a kísérletek biztatóak, és ha sikerül eben gubát cserélni, rövidesen így ajánlhatják boltjainkban a gyapjúszövetet: „Príma minőség, valódi kutyaszőr”.

*

Láttam szerény és nagyképű kutyákat. Egy külföldi tacskó, névszerint Taunus von Mürztal úgy ült kitüntetéseinek halmaza között, mint aki tudatában van annak, hogy mindez felér egy nemesi kutyabőrrel. Mikor egy karakán puli csábítási kísérletet tett, felháborodottan rámordult: – Megőrült? Egy Taunus von Mürztal egy közönséges pulival?...

*

Tudja ön, mi az a műkotorék? Nos, ha nem tudná, elárulom. Mesterséges rókalyuk, amelyben rókaüldöző tacskók, foxik és egyéb szorgalmas ebek kergetnek egy halálra rémült borzot. A verseny végén a győztesek átvették megérdemelt díjukat, a borz pedig magában megesküdött, hogy soha többé nem megy kutyakiállításra.

*

Ha egy kecses kutya mozgása, szépsége, alakja nemzetközi elismerést arat, azt úgy hívják: CACIB. (Certificat d'Aptitude Championat International de Beauté.)

Persze, a pestieknek nem lehet ilyen ziccert adni. Már ott a kiállításon tanúja voltam, amint két ifjú megfordult egy hullámos mozgású, feltűnően szép hölgy után, és az egyik csettintve megjegyezte: CACIB.

(fülöp)

Fő az óvatosság!

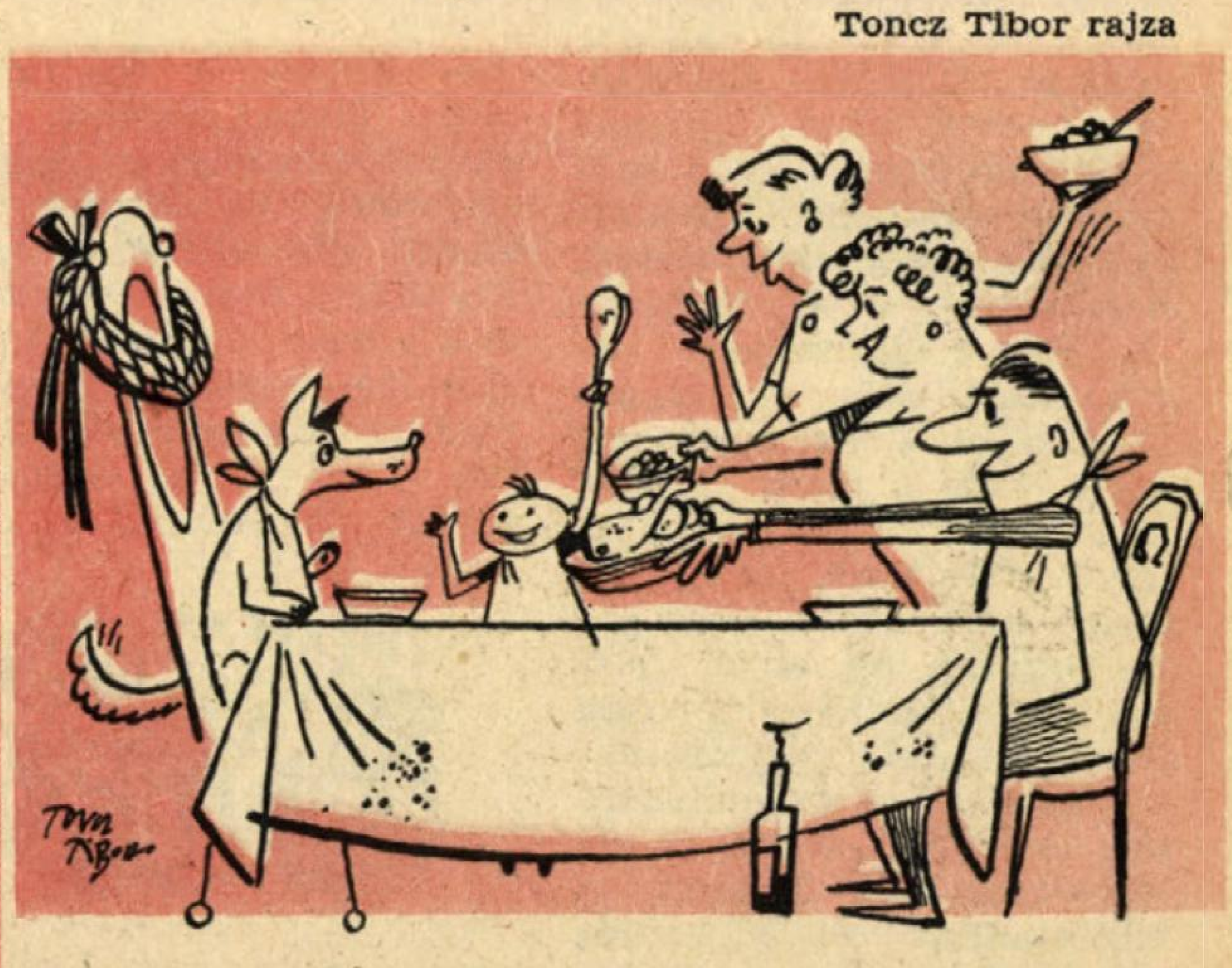
Szegő Gizi rajza

– Az elnökünk megint viharos közgyűlésre számít!

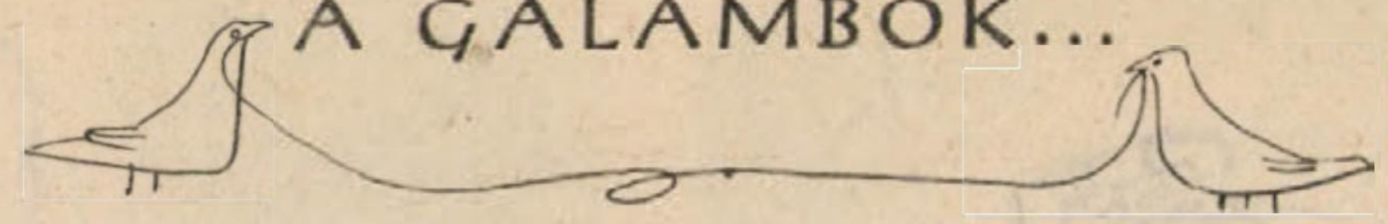
A kutyakiállítás után

Toncz Tibor rajza

– Győzött a Fifi!

MINT A GALAMBOK...

Már az üdülés első napján felfigyeltem rájuk. Mások sem tudták kivonni magukat az idős házaspár viselkedésének megejtő varázsa alól. Rövid idő múltán róluk beszélt mindenki. Elragadtatással és egy kicsit meghatottan. Még a gondnok is, aki pedig általános előítélettel viseltetett a beutaltak valamenynyi fajtájával szemben.

Mert, ahogyan ez a két öreg szerette és tisztelte egymást, ahogyan lesték egymás gondolatait, amenynyire csak egymásért és egymásnak éltek...

*

Az ebédlőben egy asztalnál volt a helyünk. Mindig együtt jelentek meg az ajtóban, aztán az öregúr előresietett, és kihúzta az egyik széket. Kispárnát tett rá és megvárta, amíg felesége helyet foglal. Akkor ő is melléje telepedett, és kedves biccentéssel üdvözöltek engem.

— Mondja, kedves — fordult ezt követően az aggastyán élete párjához —, kényelmesen ül? Nincs huzatban?

Az őszhajú hölgy hálás mosollyal, tagadóan intett, és kedvesen végigsimította férje karját.

Az effajta apró szertartások, kicsiny, de sokatmondó figyelmességek nemcsak az étkezések alkalmával ismétlődtek meg.

Délelőttönként, ha a matróna a tó partján napozott, férje szinte percenként igazította meg a nyugágyát. Hol napolajat hozott, hol meg hűsítő italért poroszkált el a közeli büfébe.

Este viszont, amikor az öregúr pihent le a teraszon, kicserélődtek a szerepek.

Ezúttal a felesége terített plédet a férje lábára, kis sport-presszójukon feketekávét főzött neki, gondoskodott cigarettáról és hamutálcáról, majd melléje ült, és hessegette a szúnyogokat. Mikor nyugovóra tértek, egyik ulti partnerem merengve nézett utánuk.

— Philemon és Baucis — jegyezte meg elérzékenyülten.

— Én is mindjárt gondoltam, hogy nem magyarok —, bólintott harmadik társunk. — Ilyen finomság nálunk nem létezik.

*

A hazatérés előtti napon kis baleset történt. Az ebédnél. Az asszony pár csepp levest löttyintett férje ura nadrágjára. Látták volna azt a vigasztalan kétségbeesést! Azt a kapkodó szorgoskodást, ahogyan szalvétával, zsebkendővel igyekezett eltüntetni a katasztrófa nyomait! Könnyeit nyelve faggatózott, hogy nem történt-e valami komolyabb baj, nem égett-e meg az öregúr Tába, fáj-e?

— Ugyan, kedves — csitítgatta lovagias-gyengéden a párja —, semmiség az egész. Mire katonának visznek, el is felejtem.

*

Ebéd után, egy keresztrejtvény társaságában a kerti sövény mögé heveredtem. Azon nyomban el is aludtam.

Arra ébredek, hogy beszédfoszlányok birizgálják a fülemet. A közeli padról jönnek.

— Buta trampli — mondja halkan egy reszkető basszus. — Negyvenöt éve nevelem magát, de egy kanál levest sem tud tisztességesen kimerni. Hogy nem sül le a bőr a képéről?!

— Maga lökte meg a karomat — jön a sziszegő válasz. — Vén trotli!

Oldalamnál megzörren az újság. Hátra pillantanak. Kedves mosollyal, egyszerre biccentenek, aztán az öregúr a feleségéhez fordul és aggódón kérdi:

— Kényelmesen ül, kedves? Nincs huzatban?

Kürti András

Színházi interjú

Véget ért a színházi évad. Munkatársunk felkereste az illetékeseket, hogy a szezon végén nyilatkozzanak az elmúlt évad eredményeiről, hiányosságairól és a jövő terveiről.

Viplovics Viktor,
a Drámai Színház igazgatójának nyilatkozata:

— Alapjában véve szép színházi évünk volt. Végig táblás házakkal játszottunk. (A tábla az előcsarnokban függött: Későnjövőket csak az I. felvonás után engedünk be!) A szocialista realizmus követelményeit szem előtt tartva, bemutattuk J. C. Hobson: „Ki van a slafrokban?” című tragédiáját. A darab az 1920-as évek nagy sikere volt a New York-i Broadwayn. Nemes valutával fizettünk érte, de megérte. A darab kissé poros ugyan, de olyan frissen poros, amilyen porosan friss volt már negyven évvel ezelőtt az ősbemutatóján. A nyári szünet alatt tatarozzuk az erkélyt, a zsinórpadlást és a pénztárosnőt. Közönségszervezőinket jutalomüdülésre küldjük Buenos Airesbe. Hiszen ennyi közönséget is művészet volt beszervezni színházunkba. Az új évad terveiről egyelőre csak annyit: továbbra is színpadon folynak majd az előadások, és a közönség a nézőtéren ül.

Kondorossy Bódog,
a Zenés Színház igazgatója:

— Ebben a szezonban csupa olyan darabot játszottunk, amelyben zene is előfordult. Ez fokozott feladatok elé állította zenekarunkat, melyet idegesített, hogy muzsikálniuk kell. Két hegedűsünk gyermekkori összeveszés folytán nem volt hajlandó együtt játszani. Ez az oka,

hogy mindig volt néhány taktuskülönbség kettejük között. A nyári szünet alatt új frógépszalagot és a portásnak modern tányérsapkát kell vásárolnunk. Kiadásainkra való tekintettel, továbbra is csökkentenünk kell zenekarunk létszámát. Szó van arról, hogy az új szezonban egy jónevű szájharmonikaművész kíséri előadásainkat. Őszi első bemutatónkat a Gundel étterem nagytermében tartjuk, ahol a vidékről érkező új tagokat mutatjuk be a régi társulatnak.

Zsombolya Márton,
a Kellemes Színház igazgatója:

— Az elmúlt szezonban legnagyobb sikerünk R. Knickerbrot munkástárgyú színműve volt. A szerző egy hányatott életű svéd zsoké, és egy meg nem értett portugál bártáncosnő fülledt érzéki szerelmét ábrázolja. Fontos szerepet kapott a darabban egy villanyszerelő, aki a harmadik felvonásban az elromlott gázrezsót megjavítja. A darabból a mai magyar munkásosztály értékes tapasztalatokat szűrhetett le. A nyári szünet alatt nagyobbszabású átépítési munkába fogunk. A nézőtér egy részét termálvizes fürdővé alakítjuk át, míg a karzat és az erkélypáholyok helyére síugró-sáncot tervezünk. Így aztán a TV-

konkurrenciájára való tekintettel sem kell javítanunk műsorpolitikánkon, hiszen a fennmaradt nyolcvan ülőhelyet könnyű lesz megtölteni közönséggel. Egyébként szívügyünk egy mai magyar színmű bemutatása. E célból 142 tehetséges, magyar szerzővel tárgyaltunk. Örömmel közölhetem, hogy az őszi évadban már be is mutatjuk L. Yung Gadders újjélandi író „Fekete-fehér, igen-nem” című háromfelvonásosát.

Jó érzéssel búcsúztunk. A színházi illetékesekkel folytatott beszélgetés után optimista kép alakult ki bennünk: úgy még soha nem volt, hogy valahogy ne lett volna.

Galambos Szilveszter

Beküldött rajzok

ILYEN IS VAN

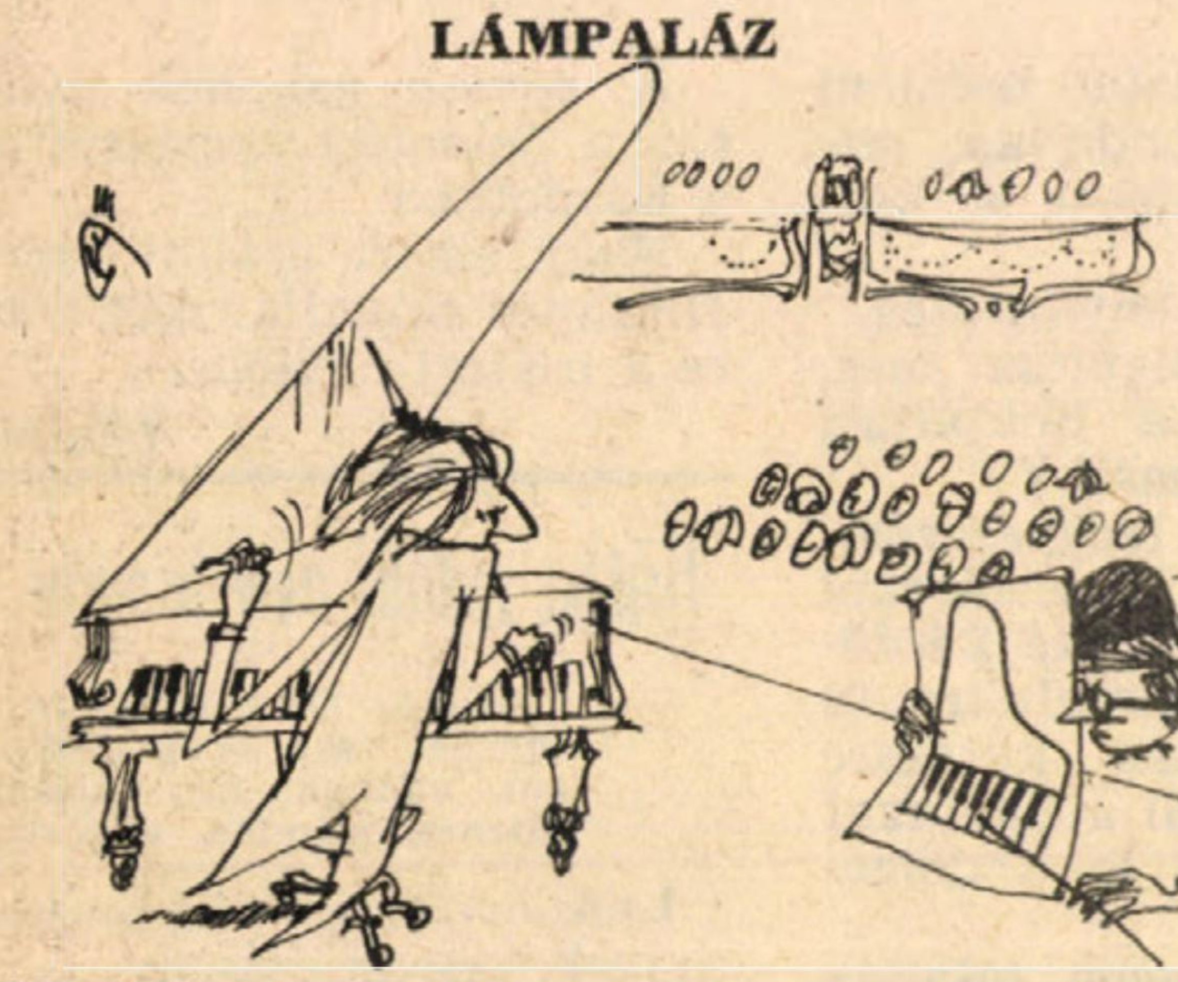
Osztályvezető: Nem adtam magának prémiumot, Kovács kartárs, mert a sok munkától úgyse tudná felvenni...

KONFLIKTUS

– Buta liba!
– Buta liba!

LÁMPALÁZ

A KIŰZETÉS

Angyal: Ti ettetek mosatlan gyümölcsöt?

Nyaral az osztály

A turistaháznak, ahol évi rendes szabadságomat töltöttem, három napig vendége volt az N.-i általános iskola VII. b. osztálya is. A virgonc csemetékre csupán egyetlen szál, kissé elhasznált tanerő vigyázott, aki szemlátomást szívesebben szunyókált a napon, vagy sakkrejtvényeket fejtett.

Ez utóbbi szenvedélye révén kerültem közelebbi ismeretségbe Stromfai tanár úrral, néhány parti erejéig.

Tulajdonképpen már az első játszma közben feltűnt, hogy a gyerekek, talán merő unalomból, de folyton árulkodnak egymásra. Alig raktuk fel a figurákat, máris jött egy ifjú hírnök, pihegve:

– Tanár úr kérem, a Blaskovics fára mászik!

– Jól van, Krakóce! – dicsérte meg Stromfai a strébert, s anélkül, hogy felpillantott volna a sakktábláról, nagyot ordított: – Jössz le azonnal a fáról, Blaskovics, te elszánt csirkefogó?! Majd adok én neked!

Pár perc múlva fordult a kocka. Most Blaskovics, az előbbi elszánt csirkefogó, somfordált oda udvarias mosollyal, és közölte, miszerint Krakóce rongálja a virágokat.

– Jól van, Blaskovics! No menj szépen játszani – honorálta valamivel fásultabban az osztályfőnök a fiatalkorú spicli szolgálatait, s anélkül, hogy felpillantott volna a sakktábláról, nagyot ordított: – Krakóce, te elszánt csirkefogó, ne mace-

ráld azokat a virágokat! Na, de majd adok én neked! – azzal körültekintően tovább játszotta a Szanszkrit-ellencsel Tartakower nagymesterről elnevezett változatát.

Mire a tanulságos bástyavégjátékhoz elérkeztünk, szinte már az egész osztályt ismertem. A nebulók a legváltozatosabb dolgokkal álltak elő, piszlicsári apróságoktól kezdve fantasztikus koholmányokig, csak be lehessen mártani egymást. Picit csodálkoztam is rajta...

Ezalatt pokoli izgalmasan alakult a mérkőzés. Lett egy szabad gyalogom, de tempóhátrány miatt nem tudtam érvényesíteni, s ráadásul közben szép kis matthálóba keveredtem, úgy, hogy a végén még én örültem a döntetlennek, mint kacsa a nokedlinek.

A küzdelem hevében fel se tűnt, hogy a gyerekek már vagy fél órája nem árulkodnak. Stromfai némi aggodalommal indult keresésükre. Kíváncsiságból elkísértem. Hálistennek idejében érkeztünk. Az osztály ugyanis közben rekvirált valahol egy macskát, és inkvizíciót játszottak a peches állattal. Majd, mivel az elszánt csirkefogó nem akart vallani, egyhangúlag halálra ítélték. Szerencsére, nedves volt a fa, és a máglyát sehogyan se sikerült meggyújtaniuk.

Mindent egybevetve, nem irigylem a pedagógusokat...

Dalmáth Ferenc

Nem közölhető kéziratot küldtek:

Sz. László, Bp., XIII., Fürst S. u. — V. László, Budapest. — H. Tamás, Bp., I., Attila u. — F. Gyula, Bp. XXI., Duna u. – P. József, Budapest. – „Lyrás" Bp., V., Széchenyi u. – H. Lajos, Bp., X., Árpa u. – S. Imre, Bp., IX., József Attila lakótelep, Dési Huber u. – V. Károly, Bp., X., Martinovics tér. – H. József Sándor, Bp., X., Martinovics tér. – S. József, Dunakeszi, Sarló u. – O. Ferenc, Miskolc, Katalin u. – „Wanek" Bp., VIII., Makarenkó u. – Sz. János, Eger, XIII., (Felnémet) Szarvaskői u. — Cs. Pál, Békéscsaba, Szabadság tér. – D. József, Szombathely. – T. János, Hódmezővásárhely. – F. Márton, Bp., XVII. – S. Imre, Bp., IX., Üllői út. – K. Katalin, Bp., XI., Egri J. u. – Cs. Géza, Bp., V., Fehérhajó u. – L. Vince, Bp. – G. L. Gödöllő. – N. Endre, Nyíregyháza. – J. József, Zsámbok. — B. Jenő, Bp., XIV., Fogarasi u. – P. H. Dunabogdány. – H. Antal, Szeged. – B. Imréné, Bp., XX. – R. Zs. Kaposvár. – H. Mihály, Szeged. – T. Imre, Petőfibánya. – G. Ferenc, Bp., Kútvölgyi it. – B. M. Bp., XXI. – K. I. Fót. – M. Károly, Keszthely. – V. Ladislav, Csehszlovákia. – S. Károly, Bp., XIII., Hegedüs Gy. u. – K. József, Kútfej. – A. Ferenc, Bp., VIII., Baross u. – F. Attila, Keszthely. – K. Gy. és P. A. Bp., XIX., – V. János, Almásfüzitő. – M. Edit, Bp., VIII., Mező I. u. .

Kennedy nem száll le

Tonez Tibor rajza

De Gaulle: Főúr! Felszabadult egy asztal, leveheti a zászlót!

A Szaharában

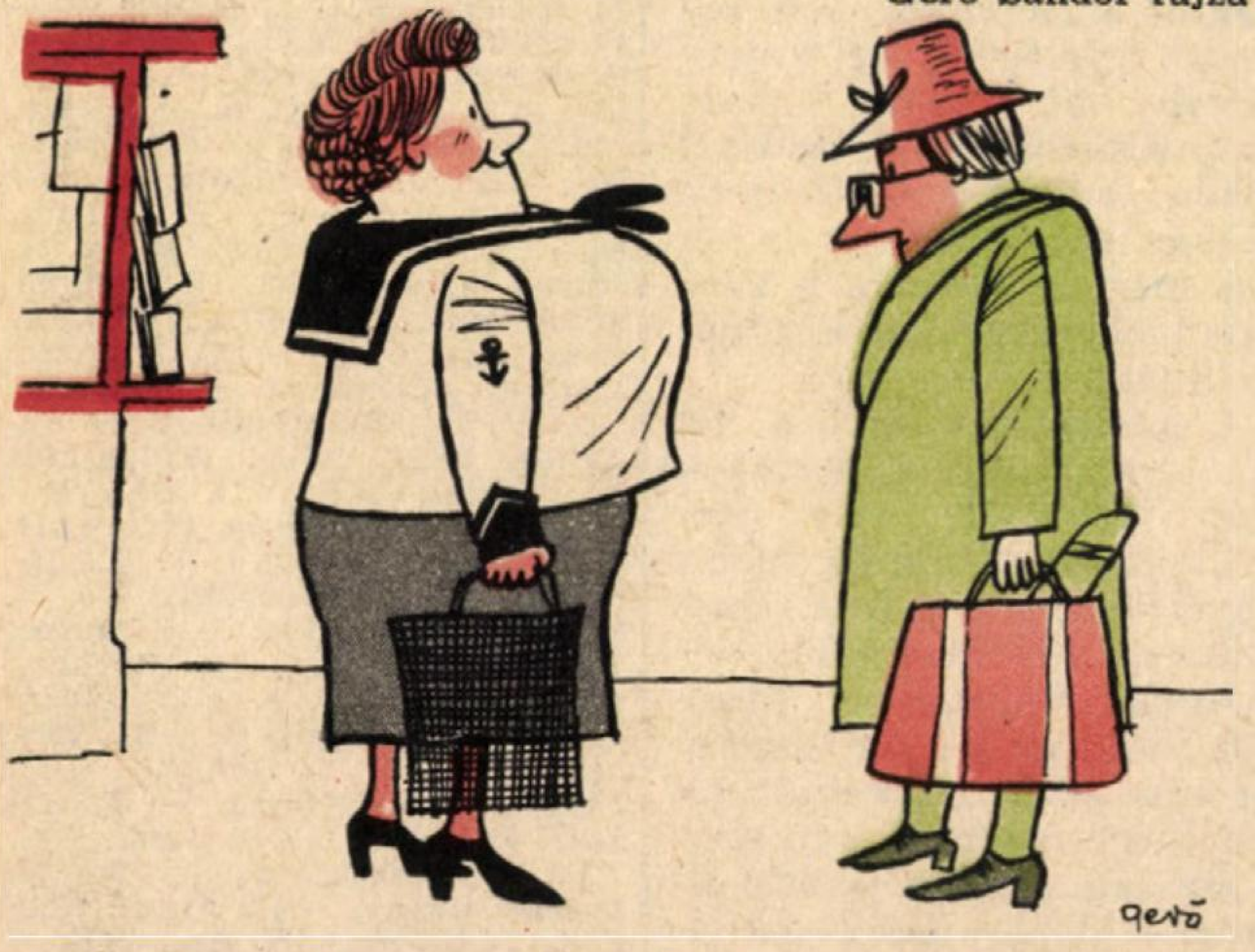
(Jenko rajza)

– Szedd a lábad, öregem, ez itt az egyetlen árnyék! . . .

Érettségi után

Gerő Sándor rajza

– A lányomtól kaptam a blúzt, ő már nem akarja hordani . . .

A ravasz gondnok

A nagy vállalat balatoni üdülőjének gondnoka szigorú ukázt kapott a központtól:

— Közvéleménykutatás formájában állapítsa meg, elégedettek-e a beutaltak, akadnak-e panaszok?

A gondnok leegyszerűsítette a dolgot. A vasárnapi rántott csirke mellé kérdőíveket tett az asztalokra, és csupán egyetlen kérdésre várt választ: Mi a panasza?

Sorban írták le a dolgozók:

„Mindig hidegen tálalják a levest."

„Sötét a kislámpa. Ágyban nem lehet olvasni."

„Zsíros a koszt, örökké sertéspörkölt."

„Ebéd után nagy a lárma, nem szundikálhatunk."

„Elromlott a televízió."

A sok negatívum gondolkozóba ejtette a gondnokot. Eszébe jutott mátrai kollégája, aki — elvből — kizárólag a beutaltak dicséreteit továbbította a központba, noha . . . No de nem illik kollégát fúrni.

Ezért a következő vasárnap így fogalmazta meg a közvéleménykutatás kérdését: Mivel van megelégedve az üdülőben?

Érkeztek a válaszok:

„Remekül lehet napozni."

„Minden reggel madárcsicsergésre ébredek."

„Nagyszerű a Balatonban a reggeli fürdés."

„Vasárnap pompás rántott csirkét ébédeltünk."

„Elromlott a televízió, nem kell a műsort nézni."

A ravasz gondnok csak ezt a jelentést terjesztette a központba.

Nagy sikert aratott vele. Jutalmul beutalták két hétre a mátrai üdülőbe.

(stella)

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Lajos hevesen udvarol egy kislánynak, mire az kifakad:

– Ha nem hagyja abba, kiáltok . . . Mit akar maga tőlem?

– Nézze, Micike – mondja a fiú –, ha maga kiáltani akar, akkor bizonyára tudja, hogy mit akarok . . .

*

Marosi találkozik ismerősével és azt mondja neki:

– Nézze, kedves barátom, én nyugodtan szeretnék aludni. Tudni szeretném, mikor fizeti meg végre az adósságát?

– Nézze, uram – válaszolja a másik –, ha maga nyugodtan szeretne aludni, akkor jobb, ha nem tudja meg . . .

*

A tanító észreveszi, hogy Pistike megint elbóbiskolt magyarázat közben.

– Fogadni mernék – mondja a gyerekeknek –, hogy megint nem tudja, miről beszéltem. – Felrázza Pistikét és rákiált: – Állj fel és mondd meg, miről beszéltem!?

A fiúcska szemét dörzsölve feláll, és így szól:

– A tanító úr éppen engem szidott.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.3921 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504